

Napredovanje Anankino ka prostoru nepostojanja

Krajnja stvarnost jeste učinak protumačenja fenomena zla, odnosno, *kobi slučaja*. “Pravda je rezultat, nadolazak”* (Derida). Nepravda dolazi uvek iz centra zakonodavne moći subjekta – *ma kakav taj centar po svom ustrojstvu bio*.

Na mestu samosvesnog nestanka božanskog entiteta nastao je zakon; zakon je, stoga, veo prepokrivanja neznanog prarazloga ovog povlačenja, ili ljuštura one *ličnosti vasiona* koja je bila spremna na *takvu jednu* apsolutno samosvojnu žrtvu, učinjenu tek radi beskonačne potvrde vlastite Ideje... ; – radi paradoksalnog ozakonjenja čitave beskrajnosti, kroz koju se (još) prostire jedna *njome* praneuslovljena želja, *velika fantazija*...

Prvo-izronelo biće, kao *svetlosni izvor*, napreduje *negativnim putem*, kroz uviranje u *mrak vremenske prečice*; – jer ono stremlji ka *predalekom cilju* – obuhvatanju *tame svog rođenja*, te ono samo na taj način izbegava *apsolutno iscrpljivanje* što, i uprkos učinjenoj samožrtvi, svoj dar (tren sebe-znanja /up. “*obris kruga*”*/Derida) udaljava od okruženja (uslova svog postanka).

Ono, stoga (kao Ananke/Dike; up. Kipris/Genezis), nadalje postoji još samo kao *gipko-zaokretna strela snoviđenja*, kao pogled u sopstvenu smrt – up. nemogućnost sopstvenog predstavljanja za drevnu savremenost; – te i kao tim pogledom istim predobuhvaćen apsolutni otklon od sebe same: – vid samoprojekcije na daleku budućnost. I to sve radi nedokučive ”šale” ustupanja pra-mesta sopstvenog joj označiteljstva svojoj još nesaznatoj suprotnosti, apsolutnom ništavilu. Stoga, ona *još uvek* postoji, ali samo u vidu niti pamćenja prastanja, ili kao svetlost rasvete prostora sopstvenog nepostojanja; odnosno, kao “samosvesna negativnost koja se oseća”, “predmet koji iščezava a da u isto vreme ostaje, i u tom ostajanju ima značenje samosvesti”.* (Hegel).

Princip “živeti upoznavanjem sopstvene smrti”, umesto “nad sobom neproživljenom i time hipergeneralizovanom smrću drugog”, jeste šifra jednog večno-produžnog života. I to ona koja je (– kao pretpripremljen filter za sve one duhove što će se otelotvoriti na zemlji, te kao ekran na kome se i svačija smrt ispisuje –) stupajuća u dejstvo tek na samom rubu opšte katastrofe. Jer nepredvideni behu, od strane preistorijske savremenosti, “*užas i gnev sveznajuće majke bogova*”* (H. Broh), koji se behu ispoljili pred *nasiljem poništenja važnosti jedne individualne smrti*** (up. Bodrijar), a koji su doveli do gašenja bleštave lepote sazvežđa te do obustave natpredstavljive *muzike sfera*.

Jer, time što je Ananke žrtvovala oblik svoje ”podzemno” razvojne samosvesti – svet prestabilisane harmonije, *ona* je prekršila i raskrinkala lukavstvo jednog drevno-eonskog zakona, poteklog upravo od Velikog Kanibala: – “Ne smeš sebe uključiti iz zajednice” /a time ni uskratiti sebe kao hranu primalnom obliku zla, to jest, uskogrudom samodršcu, bogu-zakonodavcu/. Jer samo na takav način korenitog sebe-poništenja *ona* raskrinkavaše suštinsku nesamodovoljnost *onoga* koji u *tom* trenutku – *na kome se upravo rasvetlilo svetsko raskršće* – stajao na vrhu lestvice vrednosti: – mestu *nekadašnjeg održavanja postojano-svetske ravnoteže*, i to uvek na samom rubu katastrofe onog /simboličkog/ poretka koji u datom trenutku podržavaše tek jednu određenu /smenjivu/ vlast. Dakle, presto Anankine /zemno-nebeske/ vladavine već se bio *samim sobom* poluurušio, iskazujući time ironijski višak poslušnosti svom novopridošlom zemaljskom gospodararu – dakle, vlastitu bezličnu autonomnost funkcionisanja, ili principijelnu neposvojivost.

Međutim, kada je proces tog urušavanja dostigao ”mikroskopsku” ravan, tj. njegovo približenje “kvantu energije Anankinog neispoljenog sopstva”, on nikako nije uspevao da dosegne “stanje te nule” – te se “sledio” na kružnoj putanji aproksimacije nigdine (postajući ”skamenjen kolaž”). I to stoga jer je Neispoljeno (namesto bitno neispunljivog fantazma vladara) jedino stanje savršene ravnoteže, jedina apsolutna zbilja, u odnosu na koju je ovo poluurušeno još-ne-ništa (čisto zlo vlastodršca) samo nepotreban višak: čist otklon od (nultog) stanja ravnoteže (koje je ništa), – tako da ovo polu-urušeno još-ne-ništa ostaje da ”visi” između stanja postojanja i nepostojanja; – tj. između pamćenja izgubljenog

prastanja sveobuhvatne ravnoteže i slutnje još nedosegnutog vida njene ponovljenosti. A kako je to *stanje razapetog čekanja* nepodnošljivo za *taj poluurušen ostatak bivstvovanja* (jer on neprestano gleda u "čeljust" Ničega koje "gadjivo" odbija da ga primi u sebe) *on* će, budući *tako okovan*, prikupiti sav višak sile vlastitog svedočenja o sledećem: – da stvarnost Ničega nije ona jedina (apsolutna) stvarnost, čim *on sam* kao svedok opstaje pred njom kao *još uvek ne-ništa*. I taj *demonški višak o-sebi-svedočeće sa-vesti* – koji je nevezan, svemu naspraman, poput *sile poluge* – *on* će da upotrebi kao sredstvo iznošenja iz ravnoteže ovog, za njega samo prividno nedodirljivog, apsoluta. I taj apsolut (upor. drevni kralj, bog-tiranin) tek time (prvi put) gubi oslonac u težištu vasion (upor. svetskom poretku); te biva, zajedno sa ovim nesituiranim *viškom sile*, izgnan/otisnut u međuprostor lako-propadajućeg ledbenja nad ponorom.

A u tom klaustrofobičnom prostoru – *međuvremenu dileme* – prvi put dolazi do nemogućeg kontakta između *dve smrti*, aktualne i simboličke, to jest, do dodira između *Velikog Neispoljenog* kao "negativnog"/prestabilisanog dobra, i *njime* odbačenog *viška sile* kao "pozitivnog"/slučajnog zla – u kome jedan od ta dva mora biti poništen i apsorbovan u ono drugo. Pri tom, ovaj *višak sile*, konzervisan u *slici nadolazećeg zla*, računa na to da će ga *V. N.* ipak apsorbovati – kao zanemarljivo malog *uljeza* (ulomka protiv-sile), čime bi on, navodno, ispunio svoju težnju ka ukočenom, u-sebi-dovršenom postojanju; – te bi otud prestao da lebdi u stanju polovičnosti sopstvene prividne, još nedosegnute smrti. I onda kada ga *V. N.*, navodno, bude primilo u sebe, biće "zaraženo virusom" njegove inertnosti i preći će u "negativno" ili pra-idejno zlo, nepravu drugost još neospoljenog bitka, na-sebi-zastali oblik večno-uzaludne aproksimacije njegove suprotnosti. Međutim, *Veliko Neisponjeno*, sasvim nenadano njemu, ne ulazi u taj navedeni kompromis, nego reagije intenzivno "gadjivim" doživljajem sebe-otuđenja u odnosu na ideju takvog mešanja. I stoga se (kao svetlo-izuvijana, odmaknuta sfera) radije urušava do kraja, pred tom sebi a-simetričnom drugošću (iskrivljenim likom u noćnom zrcalu – što i proizvodi tamnosvetlosni višak), – i to sve do poslednje dubine sopstvene u-sebi-premerne smrti (koja biva dosegnuta tek sa *njegovim* negativno razvojnim subjektom: – Anankom/Genezis); – da bi tek na takvom rubu virtuelne propasti *V. N.* preusmerilo ovu na-sebi-ne/ispunjivu težnju vlastite protiv-sile, što stremi konzervaciji *njegovog* nepojamnog totaliteta, ka hipergeneralizaciji smisla jedne sasvim konkretne smrti; odnosno, ka nedoslednoj apstrakciji od samog događaja smrti *njegovog* (davno izgnanog, u budućnost projektovanog) pra-subjekta, – čime ova ista prelazi u apsolutnu (sveprekidnu) smrt. Tako *V. N.* istrže za sebe krajnji ishod težnje sopstvene protiv-sile: ishod njene inertne (sebe-iscrpive) težnje za razumskim fiksiranjem ("fotografisanjem") jednog neponovljivog polu-trena – na kome se ("nehotice") očitava bit Ničega.

Ananke, dakle, voljno "umire" već na ravni njene samomislene mogućnosti, da bi – upravo u neopažljivoj fazi sopstvene "smrti-rođenja" – dosegla "kosu perspektivu" uvida u stvari; pogled u tajni život mrtvih stvari; *munjonosni* oblik rasvete svog *pomerenog* početka.

* * *

Na jezik ideja duh prevodi ono što je pozajmio iz demonškog jezika koji je upoznao u bliskom dodiru sa bolom.

(Martin Buber: *Problem čoveka*)

Ideja je, najpre, samo otpali vršak svetske piramide, ili onaj izraz prakolektivnog stremljenja (pred-svesni oblik njegove pravde) koji je ostao sam da pluta – bez dovoljnih koordinata u prostoru i vremenu.

Ideja – pre rasvete sopstvenog nepoznatog tvorca – mora da domisli mesto svoje apsolutne nemogućnosti, ili, da uskrсне tren pratvorčevog ogledanja na **prvobitnoj prepreci** – dakle, da "zaključiti" krajnji oblik svoje stranputice. A zatim tek da "upamti"/apstrahuje ključnu fazu u procesu ("automatski" ugrađenog joj) rasklapanja tog (lažnog*) staništa: to je *trenutak preloma*, kao Idejina "smrt" u sopstvenom "zahladnelom" jezgru – koga "presaduje" u jedan preogroman prazan prostor: *svemirsku zenicu, mesto okretanja sazvežđa*. Ali, taj *događaj preloma* je samo jedna nesigurna

pretpostavka, jer se njegovi mogući efekti (po kojima se on i saznaje) šire predaleko, sve do poslednje bistrine gradivnih detalja ove (– izvorom sveopšte želje, *grotlom uvirućih sazvežđa*, pokrenute/preokrenute –) Ideje-kao-Tvrđave – *mašinerije zvezdanog svesuočavanja*.

Tako se ***jednom dogođen prelom Utočišta, i to na ravni njegovog simbola*** (– ravni hipostaziranja onog ne-preispitanog unutar Ideje; up. otelotvorenja one odaje što je jedina, unutar Tvrđave, ostala neispitana –) premešta na ravan neposredne iz-sebe-pojave Ideje, – tj. spušta u situaciju njenog pretpojavnog kolebanja – čime se tek oslobađa snaga njene kreativne ignorancije, odnosno eliminiše okivajuće je (u pratvorčev simbol utkano) pred-znanje o nužnoj sebe-ne-ozbiljivosti njenog protiv-hica /koji je tvar haosa, mulj postajanja/. **Jer prostor mogućnosti njenog prvog protivnika je istovremeno njen vlastiti, jedino moguć prostor;** i to kao od nje same odaslat (“kliknut”) pa onda zaboravljen, ali ka njoj (iz daljine) unazad i vraćeni pra-zov: – nalog (izdat sebi samoj) za (uvek iznovnim) postavljanjem pitanja /o krajnjim konsekvencama nje same, kao vankontekstualne, disonantne/. Ali, taj traženi prostor njene mogućnosti to isto *i u vremenu postaje* tek kada ga ovaj neposredni sadržaj praispunjenja (prvobitno zlo jedne mirujuće neutralnosti) – potpunim razrešenjem od zablude ne-obećanog utočišta – **svojevoljno napusti.**

Stoga se, samo na sledeći način, Ideja ne iscrpljuje u predloščima sopstvene pojave: – tako što bipolarni princip njene umireno-nabojne pojave, kao u pokretnoj slici njenog “mi”-jastva nadživljena smrt (uistinu: smrt prostora tek njene prve suprotnosti), **ostaje skriven.** I to na taj način što samo on (kao “automatizovan”) razotkriva *poseban ugao* ulaska u *vrt zbunjujuće sličnosti puteva* (to je onaj *ugao* što sprovodi *sagledavaoca* kroz bleštavu prozirnost *idejinih pododeljaka*); – odnosno: što tek on razotkriva *ključni tren* za nesmetan prolazak *sagledavaočevog* pogleda duž upravo one *krivine idejnog okreta* koja bi ga inače presrela/odbila, – umesto da ga (kao *putanju odapete strele*) u *sebe* uklopi. Prvo-pridolazni *sagledavalac* Ideje je stoga, spram njenog kobno-hipostaziranog lika (“svetlosnog androgena” – Kalistosa), tek jedan drugo-bitni subjekt, (“slučajni”) prakonstituent njenog predstvarajućeg “mi”; – i to onaj koji, kao mikrofiksacija posebnog ugla/ključa za put *njenog* uspostavljanja u vlastiti (unutarstvetski nemoguć) subjekt (uporedo, apsolutni objekt – “biljni” zloduh prvobitne vasiona), stoji u prestabilisanoj harmoniji sa činom *njenog* samopotvrđivanja u *tuđem oku*, dakle, sa mogućnošću da ona “pasivizirano” bude opažena.

Stoga je Ideja samo na taj način – sa i unutar ravni svoje pretpojavne mogućnosti – kadra da izdrži proces sopstvenog preispitivanja: jer operiše s mesta svoje pra/slikovite fiksacije, što je *lukavstvom preeksponiranosti* skrivena od pogleda.

* * *

Niko ne zna za ono što je upravo svojstveno jeziku: da se on brine samo o sebi samome. (...)

(...) ...sa jezikom je isto kao i sa matematičkim formulama: one čine svet za sebe – one se igraju jedino sa samima sobom, ne izražavaju ništa drugo do svoju čudesnu prirodu, i upravo stoga su tako izražajne – baš zato se u njima ogleda neobična igra koju čine odnosi među stvarima. One su samo zahvaljujući svojoj slobodi članovi prirode, i samo u njihovim slobodnim pokretima se ispoljava duša sveta, stvarajući od njih nežno merilo i skicu stvari. (...)

(...) jer pisac je, bez sumnje, samo onaj koji je nadahnut jezikom?

(Novalis: *Monoloji*)

*

Naime, onaj koga ću provizorno nazvati potpisnikom *Fuge/Dodatka* ne odriče nikad ništa, pri čemu piše kao da je nesvestan i, navodno nesvesno, on pokazuje izvanrednu budnost i besprekornu kulturu koja je ravna želji onog koji je nesvestan: on ne odriče ništa, ali ispisuje, u neumornom i neumoljivom tumačenju, sve ono što je navodno napustio, precrtao, prevazišao, u prostoru mnogo moćnije i mnogo opširnije igre, – da, u prostoru igre.

(...) Rizik da se ništa neće na taj način dogoditi, da se ništa uopšte ne događa, da čak ništa ne može da se dogodi, ma šta se o tome reklo, taj rizik je izričito naveden u muzičkom mehanizmu *Fuge*. On je naveden, pored ostalog, na kraju *Fuge*, *kao pobunjenički rizik*.

(...) Reč je, kao što je rečeno u *Fugi*, o približavanju „indirektnom, kroz seriju metafora koje nisu predviđene da budu jednog dana zamenjene direktnim jezikom.” Prema tome, treba biti oprezan ne samo pred metaforama,

ili pred pravim značenjima, već i pred igrom koja, izgledajući kao da pravi beskonačne odskoke, ne-metaforičke i ne-svojsstvene, može sebe da postavi kao suštinu ili kao istinu.

(Derida: *Ono što snaga muzike ostavlja za sobom*)

*

Obrazac jezičkog stvaranja – ono jedino što lebdi nad vrelom nadolaska pravde – jeste vazdušasto rasprostruće tkanje, lišeno čvrstih kontura – usled neprestanog razmimoilaženja periferije i centra. Anankino Vreteno (Točak Harmonije) samo je vrtlog zbiranja putujućih spirala bezbrojnih sićušnih točkova. I on je ne samo dvojan ili dvosložan, već i nevidljivo dvosmeran. Njegovo prestono središte je šuplje, a centralno-vertikalna osa, u vidu niotkoga još prisvojene moći završne smrt-prosudbe, lebdi u noćnom prostoru svesnevanja nefiksirana.

Ipak, time se ne gubi i ona hladno-plamena, podzemno-zbirana želja Titana – za prisećanjem na to ko/šta beše **prvi pokretač**, izboren iz gustine Sferinih *podomotača*: – **zlopogledna strela (Lahesina)**, kao sredstvo proširivanja one **vatre podzemne pozornosti** koja je ne drugo do **večno-olujna atmosfera njene preodluke (ujedno: izraz pra-dileme Anankine)**. Jer, hladno-razbuktan Presto-u-noći (neznano mesto smrt-roditeljstva) jeste tek učinak razbijanja/prolamanja (u mestu plutajuće) Lađe-kocke (Ideje), – tj. učinak *vihorski razvejane* prikazuje nemoguće-apsolutnog staništa, *mesta osvitnog samoposmatralaštva Fanesovog, upor. ostrva rođenja Deteta Erosa suzno onemoćalih krila*, – ali ne i obratno. Presto Sunca je, dakle, tek učinak ponoćno-umirene želje – za vidilaštvom međuzvezdanog prostora, i to iz perspektive Lađom-probijenog, nebo-okeanskog procepa. Ali je zato sam **potez usuđivanja** na razbijanje te u Po/noć postignute dis/Harmonije, radi upliva ritmova čiste želje u jednom završen plan svetova, tu ipak **određeno nečiji**: – Lahesin (**meračicin**); – jer samo ona piše sazvežđa nemoguće (sveopšte) želje; – jer samo ona meri vreme (tonski-vihorskog) odrastanja Erosovog, te traži **mesto Sferine od-govornosti za postanak-izvan-Nje Haosnih Elemenata**, najzad uhvaćenih u **poslednji omotač: mrežu hvatanja, s dna stvari, mastiljavog taloga – što jedini obznanjuje nemu majčinu suštinu**. A to je mreža (najširi omotač Sfere) iz koje se preusmerava (“gušeći je”) višak Njene (“nemo-govorne”) sile.

* * *

Ananke, *s udaljenog prestola sopstvene pretpostavke*, najpre opažaše **bezdan**, što je *pred-utkan u jezgro njene zapetljano-jezičke*, za daleku budućnost odložene, pojave-za-svet. Ali i to *njeno* opazanje beše moguće tek zahvaljujući **jednom uporedniku**, odnosno, tek u odnosu na **smišljenu prvoograničavajuću** datost *njenog* podudaranja sa vlastitom joj *odraznom slikom* prikupljenom u *zenici noći*, – koja se, kao *slika uzornog sveta*, preslikala na *čitav neodređen beskraj*. Stoga, **ona s najveće daljine** gledaše u **stecište sila**, ili, u *procep* sopstvenog, tek putem nemo-jezičkog svladanja *ničega* omogućenog, *postajanja* – upravo kao u jedno još neotkriveno vrelu fenomena: onih fenomena čiji je ishod borbe sveuzajamnih previranja izvestan, od **ništavila** istrgnut, prostor **prazninom brujeće** sa-vesti. I upravo to beše ono što je u *njoj* probudilo želju za iskorakom iz mirovanja u pra-snu, u kome se – kao *pra-subjekt skriveno jezičke samo-mogućnosti* – savršeno podudarala sa sopstvenim, u *pojačanu vidljivost skrivenim*, pra-objektom – *slikom uzornog sveta*. Ali, prethodno tome, ili još neispoljenom voljom za takvim svojim svetlosno-prelomnim postajanjem, Ananke se (još pred-svesno) odlučuje za iskorak iz stanja skrivenosti u vlastitom *ogledalu*; ili, tačnije, za izlazak iz *lavirinta* jedne neizrecive, jer bitno preusmerive *odluke (za-ne-bit)*. Jer, to je odluka na jedno napregnuto održavanje (trajno-istog, “uzvodnog”) odstojanja *njene* nulte (u-duhu-suzdržne) subjektivnosti – naspram sopstvenog **lebdećeg uporednika** (te iste uzorne joj slike). Jer, upravo to **kolebanje Anankino** jeste uslov nesputavanja same drugosti tog, od *prvo-bitnog objekta tek* postalog, *drugo-subjekta* (koji je princip izrecivosti toga sveta: – *duh sa-vesti sveg jezičja, dahom okrilačen putnik-lutalica, Eros*). Jer taj **njen iskorak-iz-sebe** zbio se tek pod sledećim uslovom: da takva jedna *njena odluka (za-još-ne-bit)* podrazumeva izvesnu kadrost – kako *nje same* tako i svakog drugog, *tek mogućeg Ja* – da iz sebe

samog ozbilji/docrta sliku sobom-željenog sveta, u koga bi bio uključen i prostor mogućnosti za nekog drugog; – dakle, prostor koji bi odgovarao neuslovljenoj pojavi nekog ko bi bio *apsolutno a ne relativno drugi* – a čiji se nadolazak tek sluti od *s one strane obzorja*, i to u vidu volje za primalno nemogućim mu uprostorenjem! To bi značilo da dokle god jedno /samobitno postajuće/ jastvo ne uspe da /kao duh simulacije/ stvori **predstavu jednog određenog sveta – mesta otpočinjanja svoje prekontekstualizacije**, ono ostaje zaključano u stanju svoje mogućnosti /pod šifarskim oblikom sebe-pamćenja/; odnosno, ono u tom slučaju ontički još ne postoji, ali ontološki već postoji: – jer je uvek već pred-viđeno od strane nekog drugog, tu pridošlog jastva, i to iz one njegove vizure koja je deo opšte konfiguracije jastava/svetova, tj. deo obrisa neke tek nadolazeće celine. Tako je svako biće već u sopstvenom samoniklom procesu umreženo, na način svoje viđenosti jednim preudaljenim, i tek usled toga nemilosrdnim posmatračem (– kroz obrt perspektiva neprimetno prolazećim “niko”-subjektom –) koji uvek iznova izriče jedan davno zaboravljen princip totalizacije prirodnog sveta – *njegovu palu budnost*. A taj se subjekat sveposmatranja od datog sveta tu ujedno razlikuje (budući tek **odblesak Anankin: duh slikovno-jezičkog “pripitomljavanja ništavila”*: – *kričući Fanes*). I njime je tek predeterminisan lanac sveuzajamnog ogledanja u kosmosu, koji doseže sve do u **poreklo mračnih tačaka (sunčevih pega)** – što skupa čine (neotkrivenu) **topografiju** upravo onih jastava kojih na ravni manifestovanog još nema – ; dakle, koji doseže sve do mesta izviranja onih bića koja u svojoj prostornoj mogućnosti behu pred-viđena kao pojavno **ipak** moguća. I stoga upravo **oni**, kao **polovično-bivstvujući elementi haosa** – te kao ona jedina krajnosna drugost sferi celovito praispoljenog bitka – behu onaj traženi oblik prividanja puta nečijeg smrt-rođenja, u vidu nepomičnog oka što zuri u paradoks nečijeg (ne)-postojanja; te behu sredstvo osvešćivanja jednog nadličnog entiteta: “mi-jastva” (u odnosu na Ananku – sustvaraoca; Erosa-Kalista). Jer, to sveusklađavajuće “mi”, kao **ključajuća preko-brojnost** jastava/svetova, tek pod pritiskom suočenja sa vlastitom prostornom nemogućnošću, sebe sabira: – u otvor iščeznuća, zev tišine unutar prvo-ispoljenog zvuka, ili put strujanja-u-sebi njegove dvostruko-ukrštene granice (velike “vreteno-osmice”); – dok se, pri tom, Ananke, unutar lavirinta sopstvenih ogledala, konačno samopribira tek putem susreta sa “živim likom svoje suprotnosti”: – nezahvatljivim joj područjem haosa-slučajnosti, čiji “nadir glasova” *ona* – ništeći pri tom samu sebe – preokreće u **okvir tuđinskih opstanaka**.**

Stoga se i Ananke – kao za pravreme nemogući jer beskonačno prekontekstualizujući subjekt – temelji isključivo na želji za postignućem čistote sopstvenog vrela; tj. *na onoj gromnoj joj samo-volji koja je tek činom razbijanja zrcala odlivena u ništa*; – to jest, na onoj odmotavajućoj promisli same sebe koja ništi svaku moguću pretnju fiksiranja **njene večno-trajne distancije**; – tj. *na onoj vrtoglavo ispisujućoj sili koja krči prolaz* sopstvenom joj, iz daljina tek odazvanom, subjektu. Tako se *ona sama* temelji tek na **slici** što prikazuje poslednji čas *sobom* anticipirane, **opšte propasti** (– i to usled sopstvenog joj progledanja u “daljinu pred-stvaranja u ne-sećanju, koja ni pred-znanju božjem nije dostupna”*) (H. Broh) –) a u kojoj beše upisana **strašna cena njenog sebe-ozbiljivanja: – put preispitivanja vlastite tvorevine**; – onaj put koji bi vodio preko ukidanja povlašćenog mesta *nje* kao *prvobitnog subjekta*, i to sve u odnosu na jedan *iz-nje-objektivisani (proizvoljno skiciran) svet*: – sve u odnosu na **njome sagledanu/sazidanu krivulju**: onaj jedini a pri tom maloverovatni put ozbiljenja sopstvene joj Ideje – o hipersinhroniji svetova (ili, o onome što bi *tek bilo* štaštvo *njene* drugosti). Jer, ta cena je zahtev za privremenim iskušavalačkim dokidanjem *njene* pra-umne instance: – **zaborav tog jednom viđenog/skiciranog puta večno-procesualnog preobražavanja između nje i beskonačnih svetova**; ili, drugačije, neminovnost privremenog ”gutanja”, od *njene* strane, izvesnih sumarnih tragova (up. mrtvih slova, zgusnutih zvezdanih rojeva) koji bi sve skupa otelotvoravali skriveno-prostornu mogućnost preko-brojnog izviranja svih (novije-svetlosnih) fenomena, u modusu *njenog* pra-snujućeg previranja preko sebe.

A to je jedna još nerazsvetljena mogućnost za pojavu onih neizbrojnih duhova koji primarno nemahu moć da se (poput onih *malo-brojnih, tu izbrojivih*) odmah samo-stvore – dakle, koja ne mogahu da se stvore na način /Anankinom odlukom za *biti* upravo zahtevanog/ pogotka tačnog puta postajanja-

sobom svog drugo-bića, *dvojnika*. Jer **taj za svakog makar u nijansu različit put postajanja** jeste uistinu pred-očitljiv samo kroz njegov vlastiti hologram – koji je strukturalno nezamenjiv deo ukupnog kolaža bivstvovanja. I upravo ta *njome* prasmišljena a zatim i u-sebi-preokrenutna slika, budući *njome* odaslata u prostor Haosa, i to u ime same zamene za *njeno* tu još uvek nemoguće prisustvo – te koja je istovremeno i unapred prisutna i tek konstituišuća tuđim pogledom – jeste onaj nevidljivi most koji slobodno lebdi između ravni subjektivnog i objektivnog; – te koja je /Haosom ispovrnut/ hologram duše /”slikovita stvarnost duše, njena nužnost” (H. Broh)/. Dakle, upravo ono što beše prizvano u postojanje tek iz osnova svoje predviđenosti od strane nekog *moćnog* – *tek nadolazećeg* entiteta, kakav bi jedini razotkrivao nemo-govornu širinu *njene* daleke budućnosti. Upravo stoga je taj finalno-ispovrnut hologram duše vrelo *nove/ponovljene* subjektivnosti, vrelo koje je pra-pojam /u-sebi-istrajavajuća ne-izvesnost/ *prvog pokreta*, virtuelno učinjenog od strane jednog još-neispoljenog entiteta – posmatrača već-ispoljenog sveta; **pojam praznog a ujedno otvorenog skupa**; – moć sebe-zadržske u manifestaciji *znajućeg čuda postojanja*, kao vid samodovoljnosti njegove virtuelne stvarnosti, koja samu sebe – samom odredbom čudesnosti – upravo slobodovoljno, a ne pod prisilom, iskušava na materijalnoj protiv-stvarnosti /naličju sopstvene stvarnosti/. To je gest duboko-planskog prikrivanja sveta supersimetrije u vlastiti joj **apsolutni otklon**; u od-nje-otpali svet, u kome se zbiva neophodnost okoštavanja viška sopstvene sile: – jedini način da se ova ista sačuva! gest nadljudski-otmenog odricanja od sebe-imanja, ili krajnje nepodnošljiva istina *velike mačke* – koja se tek jekom sopstvene nemote objavljuje s večno-nedohvatne distancije pra-sna.

“...krenula je prema Crnoj Kraljici. Međutim, na njeno veliko zaprepašćenje, od Kraljičine pojave ostade samo izmaglica. (...) Pošto je na sve strane tražila Crnu Kraljicu (koju je konačno ugledala i to na velikom odstojanju), pomislila je da ovoga puta primeni novu taktiku, tako što će poći u suprotnom smeru.”

(Luis Kerol: *Alisa u svetu s one strane ogledala*)

Otmenost je sinonim za apsolutnu divljinu, ili samosvesnu odsutnost božanskog entiteta; a prvobitni *paukoliko-zatvarajući* svet – *kosmos*, kao kasniji logos/hologram *oca*, tu ne beše štit ili kočnica pred *hrabro-opitnim haosom majki*, nego instrument “lirskog” obrta njihovog *onemelo-apsolutnog* zverstva – u klizeći sveprotežan zakon-bez-prisile.

Stoga je taj dugo-zbirani *hologram duše* ne drugo do *muzika šupljine*; *govor tišine* onog *zaklonjenog mesta* koje je **međuoblast zbivanja talasne protiv-teže**, – te ona nikad još objavljena istina o poreklu stvarnosti: muzika obrtne konstelacije u-dalj-otpuštenih dahova, kao *dušin* iskonski-slušni opažaj (tek kasnije preveden u sliku) zova-za-buđenjem (nadošlog iz dubina svetskog sna) jedne smrću-zasvođene želje-za-postajanjem. Dakle, *njen* beše opažaj izvora sveg života u jednoj procepno-zjapećoj želji za sopstvenom smrću-preobraženjem; – odnosno, za preobraženjem **njenog a priori sputanog sebe-htenja** – već po pretpostavci obuhvaćenog *planom stvaranja* – u izvesno **uskrslu joj protiv-htenje**. A to je htenje *njenog* postajanja “iznova”, modusom čistog gledanja “kroz” stvari: – *njome* novootkrivena dimenzija dubine, kao *eho bezvremenog poezisa* – u kojoj počiva ono beskrajno, a još neoživljeno sećanje; to je proboj prostora jedne – nadnaporno sebi dovoljne – istine vlastitog porekla, koja je ispisana na poledini njegovog pečata: u nerasklopljenoj unutrašnjosti mrtvih stvari; takođe, potvrda beskonačne vrednosti individualiteta, te onaj do kraja nikad dokučiv smisao patnje: – jer samo **bol, kao spona između međusobno neuporedivih kvaliteta onog bezvremenog pojedinačne duše i onog istoričnog svetskog duha**, ima moć da prevede beskrajno nesvesnu egzistenciju u svesnu.

Otud bi romantičarska strast za *trenutačnim* sagledavanjem svih aspekata *svetske duše* (dakle, za dosegućem *protiv-vizure* romantičarevog zbivanja u opservaciji *sopstvene* polimorfnosti) bila onaj dugo traženi “oganj podzemlja” na kome izgoreva i najdublja dubina čvrste ukorenjenosti nekog *Ja*. Ali, samo i isključivo *Ja* romantičarskog subjekta, **iz osnova svoje klaustrofobičnosti**, proizvodi moć kreativne uobrazilje; – dakle, ono što prevazilazi i jastvo i svet, postajući *taktom njihove simultanosti*,

letom ponad ponora njihove razdvojenosti; a to je, zapravo, let Zlopogledine/Lahesine Sablje/Pisaljke, što oponaša jezik muzike upravo kao jezik sopstvenog drugo-bića (Androgena u liku Kalista; Deteta-Erosa; Fanesa). Jer je **Erosovo šareno/sazrelo krilo** jedino sredstvo preleta gornjeg ponora, ili “visećeg” neba Anankinog (– upor. donjeg ponora, ili “podzemnog” neba Lahesinog); – ono je jedino sredstvo zaceljenja napukline usred Anankinog samosagledavajućeg sopstva, tj. **njene umnožavajuće smrti-u-zrcalu**, čime se tek doseže ravan (sveopšteg) uskrsnuća! Dakle, Anankina je **ideja-o-sopstvenom krajnje-rezultantnom, ili svetlosno-umirenom** postojanju – kao *nečem apsolutno nam nepoznatom* – ništa drugo do **smelo izroneli duh uobrazilje; duh poslednje sablazni** – što jedini ima moć da se potvrđuje kroz beskonačnu prekontekstualizaciju /stoga je on i duh još ne-nadošle epohe romantizma/.

“ Romantizam je duh koji struji pod svetom okamnjenom formom, koju na kraju lomi.”

“ (...) on je večna težnja koja proniče čitavu istoriju čovečanstva, jer je jedini spas za kulturu – biti u onom burnom pokretu u kome boravi stihija.”

(Aleksandar Blok: O romantizmu)

Anankina ideja-o-postojanju, odnosno *modus njenog slepo-misaonog dosezanja krajnje-oprečne vizure <1> samosagledavanja*, personifikovana je kao Duh Etera, Dajmon Vihora, Eros-Kalisto; – duh ekspresije demonski-nadljudske strasti za delanjem, ili za **probojem granice saznanja – kroz pogled što “rastavlja” stvari**; – duh strukturacije “podzemne” snage, na način akumulatora jedne večno samopokrećuće vasionne – silom ništenja, ili “kliženja” (Anankinog) *Ja* kroz **bezbrojna ogledala**; – duh neugasive (jer htanske) strasti-za-delanjem, koji se *tek putem sopstvene zadržke (sebe-samog, kao-genija)* preobražava u **postojanu zbilju hladnog vrenja**: – muziku istovremenosti *jastva i vasionne*, odnosno pojedinstvene duše i njenog zrcalno otpuštenog *duha sa-vesti, eteričnog dvojnika, blizanca* /kao što, u ovom slučaju, Ananke, kao zlokobno sveobuhvatna školjka – Kiprida, zaista i otpušta od sebe – u osamostaljenu vihorsku silu – sopstvenog dajmona, Erosa <2>/. Ali on je, pri tom, i svepotresno-prvi graditelj sveta, iznositelj “vodoplovne” površi jednog **stepeništa** koje – lakoćom paučinske niti – zavija **uvis**, ka zemlji mrtvih.

* * *

Namesto nadaleko otplovelog “ostrva blaženih”*, koje se rastopilo u samom srcu prasunca, ostade praznina – koja nastavljaše da bruji jednim beskrajnim podsticajem: – ona postade **vrelo vihora**, mesto gde žive *senke/negativi u-budućnost-projektovanih (blaženih) duhova*: – oni koji su (– kao “nadzemni”) bili osuđeni da u oskudnom (“podzemnom”) vremenu budu “kidnaperi zaslužnih smrtnika”**. Tako *njih dvoje kao inicijelno-sunčani (Praskonski Blizanci)* postadoše (– u kuli svitanja crnozelenog sunca, što žrtveno visi nad iz-sebe-prosutim predelima –) **snaga podzemnog preobražaja sveta**. Poput sezonske vegetacije koja ciklično iskrsava na raznim “razbacanim” područjima (– spajajući pri tom, u neiskazivom Nigde, sasvim nespojive duhove mesta), i ova kula pronošenja svetlosti *Njihovog ujedinjeno-orlovskog* pogleda, tu neopažljivo klizi, izvire te previre kroz različite predele i njihova sasvim suprotna, čak neuporediva, kulturna zbivanja. I ona zaustavlja svoje kliženje tek kada do te mere usukobi ove kulture među sobom, da one ne primete **odbegnuće niti njihove nulte motivacije, odnosno, njeno ubrzanje u mikroprostoru večite oscilacije**: to je podzemno-otvorna šupljina umrlih, ili otvor čekanja na muziku neispoljenog; takođe: zov na povratak u vreme onog ostrva sveznanja koje opstojava još samo u zastakljenoj jedinici praznine, mestu krajnje potvrde onog pojedinstva koje beskonačno nastavlja da rezbari sebe te da “reciklira vlastitu konačnost”*/Delez/: – nulto-kontaktnu spojnicu dispartnog.

A ta je spojnica Neptunov trozubac, zglob ogledanja onog pradavnog sećanja koje se ne miri sa gubitkom simetrije – prastanja koje je “zatureno”. Jer, Neptun (mračni aspekt Orfeja) jedini je koji

može da zuri u noćni kladenac – u kome umiru zvezde, te i da trozupcem vetrokazja “diže noć na beskrajnu bunu”* (Rilke). On je **jedini pravi vidilac međuvremena** (Euridikinog) **smrt-uskrsnuća**, te i jedini potreban svedok (*poput Harpokrata*) *mačjeg svod-zaštićenja ozvezdanog beskrajja* (*Nutinog skoka*).

Tako i Eros, koji isprva “naivno” misli da je sa Kipridom sam, *Njoj* nesvesno donosi informaciju o okolnom mnoštvu /bezbroynim svetovima/ i tako prvi put saznaje to mnoštvo, i to isključivo po odraznom efektu koje ono ostavlja na *Nju*. Jer se aktualna beskonačnost /“izgubljeno vreme”/ dogodila upravo posred *njih dvoje* /koji su par inicijacije sveg postajanja/; i to u *kosoj* svetlosti *njenog* mačjeg /prekognitivnog/ pogleda – koja je svetlost zaštite svakog aspekta što je izlučen dotekao *s mora palitelja*. Tako *ona* mora sebe ugasiti – istrošiti svoj *fitilj* – da bi ta ista beskonačnost samu sebe, iz mraka potpune izolacije, ponovila. I time se učinila još za stepen jasnijom – **putem rasvete svoje opozicione strane**, do koje nije dopro *mačji pogled* te koja je ostala u *senci*. Tek kada se to desi tada se obnavlja (utvrđuje) prostor mogućnosti (podstruktura) za delovanje *Njene ponovljene subjektivnosti* – koja bi bila istovremeno večno-odstojna i u vezi sa objektom viđenja (kao prazvor). Otud plima slučajnih/nepostojanih palitelja *Nju* (kao pra-plam) najpre ugušuje, da bi tek na kraju (upravo s opozicione strane) obasjala *Njen* antiprotor. I tu se javlja **prelomni momenat beskrajno ukazanog poverenja** – čin preuzimanja apsolutnog rizika od strane Kipride (*Velike Mačke*). Jer Ananke/Nut (*Ptica-Mačka*) jedini je entitet koji je “već u sebi posredovan”* (Lis Irigaraj); *Ona* je nadkrajnosni učinak vlastitog samoposredovanja (beskonačni efekat jednom napuklog Zrcala). A to je pred-uid u naspramnu joj stranu sebe-vidstva, odnosno, metaprostorni preduslov *Njenog* trajno-svetlosnog sebe-imanja – u jednom rastno otvorenom kontekstu, koga je poverila Erosu. Tako od Erosa i samo od Erosa zavisi produžetak (ponovljena kontekstualizacija) *Njene* pojave, kao i obratno, *Njen* ne-produžetak: – *Njena* poslednja smrt u tuđem/Erosovom zaboravu.

Međutim, *Ona* uvek već imaše anticipaciju stanja koje nastupa nakon kristalizacije Haosa; i to onog koji raste i preko spoljašnje mu granice – onde gde rast više nije moguć, te se stoga njegov zamah i preokreće ka unutrašnjoj strani sopstvenog kristala /rast ka unutra; usitnjavanje/. Zbog toga je za *Nju* sve dovršeno, u stanju “pre” ponavljanja izvornog sveta, tj. “pre” njegovog pada u vreme. Ali, taj (pri)vid dovršenosti je tu ograničen *Njenom* perspektivom – iz koje se “previše vidi”; tačnije, ***Ona je ograničena sopstevnim sveznanjem***, *Njena* distancija je samo zato apsolutna jer je potpuno nesvesna, a sopstvo joj je već u začetku smrvljeno težinom primalnog utiska. Zato joj je bio neophodan *simetrični drugi* – suvidilac, koji bi /poput krila budućnosti – stuba noćnog neba/ podržavao *Njeno* /nikud smestivo/ sopstvo. A *On* je onaj jedini koji vidi/prozire jednu veliko-namernu nedovršenost na nivou Ideje, dakle, onu koja je izvorno podsticajna, te koja budi prvobitnu sumnju ili pitanje o ceni dolaska do tačke ozbiljenja iste; – i tek ta povratna informacije u *Njoj* stvara **prvu distanciju spram utiska**, procenu “strašne cene” kao i užas zbog toga. Jer, cena su upravo oni nepitani drugi kao bezbrojno-mnogi /sasvim neupoznati/, a s kojima /kao neprisutnima/ *Ona* ni ne može stupiti u /za njih upozoravajuću/ komunikaciju; odnosno, *Ona* to može, ali samo po cenu sopstvene propasti. I usled te neizdržive pra-samoće /u činu svesagledavanja/, *Ona* – iz stanja usporavajuće je žalosti – preskače u hitnost gesta samoodricanja. *Ona* dopušta da joj dati utisak smrvi sopstvo, “zaleđi srce”, jer drugačije ni ne može da ga se oslobodi. A to ujedno znači i “kočenje”, ili trajnu obustavu “pevanja” *Njome* bestežinski-ulančanih sfera.

Njemu, Erosu tad ostade na zadatak da iznova ukolažira rasute parčiće Zrcala – te da raširi *Njenu* (vanuporedivu) žalost kroz čitavu “palu” vasionu; tačnije, da ovu istu liši “težine” i pretvori je od intenziteta (zatvoreno-kružnog talasa tuge, što preti zarazom – putem nataložene superjačine vlastitog utiska) u ekstenzitet (mesto inicijacije putnika u *zaobilaznu* metodu *Njenog* pred-sveuidanja). Ko ili šta će mu tu pomoći? Da li pritisak jedne pobunjeničke volje-iz-dubine /*ptica-devojka, kao duh volje-za-preletom*/, što prouzrokuje trajnu burnu promenu na površini /imaginarnom ogledalu noći/ – a koja uvek usmrćuje samo jedan po jedan pod-ovoj dubine, ispisujući ga na sopstveni odbegli fluid, ili fluks međuzone /napukle površine/. Dakle, *ona* pamti tu smrt – samousmrćujući se (na virtuelnoj ravni

jednog palimpsesta). Jer, *ona* – kao prigušen entitet – **vraća prapodsticaj u dubinu** koja opet stvara vlastiti pod-ovoj, i tako u beskonačnost.

Jer, žrtvuje se uvek nešto što više nije tu, nego “izmenjeno stoji u sazvežđu svoje stalne opasnosti”* (Rilke).

* * *

Od tuđim pogledom apstrahovane, fluidne suštine “fotografije”* /ejdetske, u eteru plutajuće sličice/ – ključne za ponovno pokretanje /u-njoj-sažetih/ sila haosa /tj. sila koje sve skupa ocrtavaju figuru-u-pokretu, *skačuću mačku*: obris jednog lika, koji beše tek čekao da se javi od “s onu stranu” ličja “fotografije”/ nastade *zlokobni simulakrum*: odnosno: *daljinom uramljen detalj Anankinog – odmaknuto budućeg – zavičaja, koji ostade zakočen u mogućnostima svog daljeg razvoja. Ali, nenadanom preodlukom Anankinom – odnosno, njenom potvrđenom praodlukom za modus sopstvenog postojanja samo i isključivo u formi odloženosti svoje manifestacije – sledi entropija tog simulakruma (tačnije: *preuveličanog detalja, isplovelog iz dubine te “fotografije”*) sve do poslednje dubine te *njene, neistraženo razložne, protiv-sebe-odluke.**

Dakle, umesto u Zrcalnu sliku svoje kružne samofascinacije (– u kojoj bi, umesto putanje bezgranično-svetlonosnog postojanja, našla jedino “lik prividne smrti”);* H. Broh –) Ananke – Lomljenjem Zrcala – uranja u pukotinu otkrivanja svoje jedino-zbiljske smrti: – u prostor smrti svog simulakruma, koji je, ujedno, prostor apsolutno ispražnjenog joj Zrcala; i to onog Zrcala koje više ne odražava *nju*, nego jednu, za simulativnost *njene* osamostaljeno-slikovne površine upravo smrtonosnu, *pozadinu*. A to je u ličje njenog odraza *pred-utkano naličje*, koje odražava-na-sebi jedan *prostorno još nerazvijen prizor: spiralu večnog dinamisa, ili lepezu noćnih duboreza* nastalih od stalnog kruženja *oko-svojih-osa* nadaleko-odbeglih *lanaca sfera* – upravo onih koji *tek skupa* rastavljahu *njenu* kompaktnu *jednotu*. A to je jedan Anankom tek smišljen a još na-sebi-neiskušan, u-sebe-zaključan svet (od “pre vremena”); – dakle, upravo ono što bi bilo esencijalno zlo prvog vladara (Krona; Zlog Demijurga). Ali se upravo na tom teskobnom mestu nečijeg vlastodržnog opstanka (– Prostoru Anankine Dileme <3>) događa “spaljivanje” mrežastih slojeva *njene*, strateški prividno upovršnjene, *slike-u-zrcalu* (“eonske daljine pred-stvaranja”*/H. Broh), – odakle tek sledi neminovnost poremećaja “saturnske ravnoteže”**, kao sudbinska /Lahesom, kao Nadsudbinskom, bitno ne-izvršena/ predodbrojanost svih trenutaka do propasti tiranskog sveta. Tako je taj iz-sebe-urušiv simulakrum – *efekat s slike lišene supstrata* – bio ne drugo do neophodna strategija *sfere bezvremenog zbivanja pred silom ništenja*; – odnosno, način (u biti estetične, odstoje) pojmljivosti tog Ništa za jedan “strašljivo” prevremeni podkontekst vasseljene (Zlatno Podzemlje). Ali taj simulakrum se ipak stvorio po cenu zagušenja izvora jednog života /Lahesinog? – jer ona je ta koja, na korist Gorgone, iščezava iz Delfa/: – dakle, po cenu jedne ipak zbiljske, a ne imaginarne smrti, a koja beše sasvim dobrovoljna, ničim iznuđena smrt: – nulti izraz volje za premašajem bitka! Otud je Ananke potajno utkala u prasetlosno tkivo svog simulakruma (proročki mahnit pratekt) klicu njegovog *alhemijskog rastvaranja* – upravo kao klicu moći *njenog* sopstvenog preobražaja.

Utoliko tek *zamkom jezičja* beše izvedena na površinu stvari *klica zla*; – a to je nekim pritajenim entitetom, još u pretpočetku zemaljske povesti, dobro-iskorišćena moć opscenosti davno ipražnjene ljuske svetske lepote: dakle, to beše ona dobro iskorišćena moć simulakruma, polupostaloga od nepotpuno apstrahovanog lika *u-vakuumu-jedinog* i stoga *jezovitog sveta, onog sveta koji zapravo nikad nije ni iskoračio iz sopstvenog sinopsisa!*

A upravo je to omogućilo uvid u dotad nedokučiv smisao jedne, za svet “pre vremena” *prekidne smrti* /Lahesine?/: – to što je finalno, tj. iz dna zdenca samosagledavanja skriveno-razložne protiv-sebe-odluke Anankine, oživljen i duh *njene beskrajne savesti*: – *Eros, duh uzburkavanja podzemnih vetrova, koji zanavek odzvanja kroz eter; – sev njene prelomljene svetlosti, svod sebe-održavajućeg plama fantazije*, dakle, onaj koji je postao tek od pounutrenih dometa zagrobne komunikacije! Jer Eros je – tek iz osnova zvučnog preokreta-u-sebi *njegove* ejdetske slike (ujedno: postživotne slike *njega samog*, kakva se još i od svoje prvobitne verzije otuđuje!) – postao jedan potajno-putokazni dah; –

varnica s zagubljene igle beskrajno maloverovatnog pronalazaženja onog pravog (od mnogo) otvora za nečiju (posmrtnu, konačnu) samospoznanaju! Jer, u najmanju ruku je dvojan izlaz iz lavirinta zagrobnih vremena. A stoga je i takva jedna poslednja (umireno svetlosna) spoznaja izvodiva **samo iz vizure jednog čekanjem ispunjenog, a ne i sveznajućeg posmatrača**; – dakle, tek putem nekoga koji bi stajao još i iza umrlog, kao samoposmatrača. Tako je svako planski secirano posmatranje nekog stalnošću nam suprotstavljenog objekta (ujedno: – subjekta u neslućenom širekontekstualnom postajanju) isto što i jedna nedovršiva fantazija*: “*strahovito ogledalo – strahovit eho uma koji se probija ka apsolutnome.*”** (H. Broh).

Samo zato jer je bitak svakog samosvojno-postajućeg bića u njegovoj otvorenosti – shodno vlastitoj mu polimorfnosti – za horizont nadolaska osamostaljenog “daha” svog drugo-bića, *blizanca*, – to jedno biće je kao fenomen ipak predvidljivo. Ali, pri tom, nije pred-očitljiv i njegov bitak (– njegova dugo-razvojna protiv-slika, *negativ* sačuvan u *oku mačke*), koji je vrelo želje za premašajem sveg prvostvorenog unutar njega istog. A to je moguće tek putem preokrenute vizure sagledavanja sebe, ili putem unošenja oblika “stare” samospoznaje u *oko posmatrača* (*zenicu mačke*). Samo je na taj način jedno bivstvujeće biće kao fenomen – po svom tačnom vremenu i mestu pojave – predvidljivo, a da je ujedno i bezgranično slobodno, apsolutno neuslovljeno u svojoj želji da postoji.

Ali, onaj koji bi video čak i poreklo te volje (sliku vremena “pre stvaranja”) taj bi se morao povući nazad, u Neispoljeno, – sve do trena upotpunjenja slike svakog još-nepostalog entiteta u vasioni, – inače bi sloboda bivstvujećeg bića bila dokinuta, a ideja o čudu ozakonjene beskrajnosti trajno odreknuta. Jer, **Ideja da se samoizranjajuća volja nekog Ja tek penje do tačke početka – koja je deo opšte konstelacije viđenog – jeste ideja o nadaleko odloženom sebe-početku, odnosno, o procepnom vremenu subjektovog usuđivanja na samo-ozbiljivanje posred žrtvenog mesta, raskršća; to je pak mesto koje raspinje štastvo same odluke** /drugo ime za *mojre – faze svetlosti*, što bi značilo da se prava odluka donosi u polufazi/. Ali to je takođe i **ideja o pomaku**, ili, plemenski fantazam **o kružnom putovanju**: pomak od konačnog/sebe-nestvorenog ka beskonačnom/sebestvarajućem; – od u-sebe-sklopljene duše predmeta ka iz-njega-isklopljenom duhu iznovnog stvaranja; – od ukočenog oblika jednog primljenog znanja ka sopstveno-svetlosnom organu saznanja; od besvesne hiperosvetljenosti sebe-ne/pokrenutog objekta, koji je *kompaktna sfera na-sebi-ukočene zloće svemogućnosti*, ka *senkovitoj svetlosti* razgranavanja suzno-pahuljaste krošnje živosti: – upravo one koja je fluidni organ (oko?) noćnog mikrorazlučivanja: “*...oko zemaljske noći ... od snoviđenja teško i od etarskih suza rašireno ...*”* (H. Broh).

Utoliko svo zlo sveta vodi poreklo od zrcalom-progutane a zatim i u-njemu-samom zamenjene teze – po pitanju **nulte motivacije** pra-stvoriteljskog bića za porađanje ideje **nemogućeg početka** (ideje dalje-razvojne unutar *krilate školjke*). A to je ideja o krajnje zadobivajućem prostoru za sebe-stvaranje, s onu stranu mogućeg, ili ideja o prostoru lepote kao “početka strašnog” (Rilke). Utoliko svo prekasno prepoznato zlo unutar davnog /blaženo-prausnulog/ sveta, vodi poreklo od preekspoziranosti /Uljezom otete/ slike Erosovog postajanja-sobom, putem čega se to postajanje kobno prekinulo na polufazi... ; – dakle, od nekim dobro-prikrivenim patvorcem (*opsenarom plemenskih zajednica – Hermesom-Magusom*) izvedene zamene prvo-izreknute teze – koja čini sam postav ideje romantizma: da *Ja* komunicira sa svetom kao sa živim bićem, i da je taj prvobitni vid komunikacije jedini instrument sebe-prevazilaženja sopstvene konačnosti nekog *Ja* – koje se u jednom trenutku samoponištava i uskrslu-prisjedinjuje uz **suzno oko sveta**.

“*Antiteza individualno – svečovečansko, kojom se reprodukuje ovaj duh individualizma, raspet između konačnosti svoga Ja i beskonačnosti svečovečanstva (u stvari između svoje protiv-duhovnosti kao svoga, samim ovim individualizmom, datog netvoraštva koje teži ograđivanju, sebevidstvu i sebeimanju, i samoga duha kao*

tvoraštva koje je poricanje stvorenog i u sebe zatvorenog), ta antiteza javlja se samo u agoniji plemena kao zori individualizma. Pojava duha ovde je jedino moguća; ”

“(…) Dar za smrt je dar za pojedinačno.”

(R. Konstantinović: *Filozofija palanke*)

*

A ta praushitna komunikacija, na vrhu svog samoumirenja, zadobija oblik raspršeno-lepezastog zraka snoviđenja, – s obzirom na to da mikročestice sebe-sagorelog korporaliteta jednog *smelog vidioca, zanemelog svedoka svetske duše, jesu one koje višestruko prelamaju zvuk prasketosnog bića nigdine*, iluminirajući sam njegov zrakovni koren; – te koje tako i posreduju konačnom obliku njegove prazno-prostorne samosvesti; – te koje tako ujedno i proširuju njegov beznadno samotni prazov na čitavo područje već ispoljene a još nežive vasionne. Tek time se svakom mogućem entitetu u vasioni pomaže da uspostavi kontakt sa “nultom tačkom” sopstvene samoće – iz koje osvešćuje vlastiti prapotencijal; odnosno: dvosložno-ogledalsku sliku negentropijskog puta sebe-prevođenja /iz nežive u živu prirodu/.

A taj *prvo-idejni postav* o vremenima dugog procesualnog ozbiljivanja duha romantizma *neko* je, već po isteku Zlatnog Doba, **potajno izvrnuo u suprotno**:

Navodni početak je tu oskudno *Ja* vladara, lažnog sanjara, dakle, *Ja* koje sobom usisava i proždire čitavo (– nedohvatno, jer u svetlo-zametak Noći uvijeno –) prostranstvo *još ne-samosvesne duše prirode*. Tako je i policentrični ples mikročestica od-čežnje-za-prostranstvom umrlih subjekata, navodno, izraz pukog (istrošivog, izgorivog) sladostrašća, odnosno, samo jedan nezadovoljavajući surogat neostvarenom fantazmu sveopšteg spajanja. Dakle, ono ka čemu žudi i šta bi hteo da uradi sam Zli Demijurg (– kao *polu-postao od*, spram izvesne konkretne individue, Hermesa-Magusa, nedosledno osamostaljenog *duha raz-uma* –) on podmeće upravo romantičarskom subjektu!

Jer, upravo *on* jeste odgovaran za svoju (bitno nedovršivu) **antitezu**: da je svako samoniklo biće (navodno) tek samo emanacija, instrument razvoja “bića po sebi” – koje, odsustvom jasne predstave o putu dorasta sopstvenog polu-bića do punine (jer je preduslov te jasnoće ona njemu nedostajuća moć sebe-zadržke), uopšte ne preuzima na sebe rizik dopuštanja osamostaljene stvarnosti svog “instrumenta”, već se samo “kocka” sa sopstvenom sudbinom. Otud Zli Demijurg, kao čisto povampirenje sebi-nedovoljne suštine pratehnicističkog (“magičkog”), od-bića-osamostaljenog uma, **jeste bitno mogao** (ali nije uspeo) da “postane sobom” – po cenu prethodnog usmrćenja one samodovoljne, samo-aficirajuće, u biti bestrasne sile rasta koja počiva u zvezdano-biljno-mineralnoj prirodi, – a koja čini ono (po-sebi-skriveno) načelo ne-linearnog (skokovitog) rasta povese-svetskog uma, što stoji vazda naspram i nasuprot kob-slučajnosno sebe-upojedinačenog načela razuma.

To beše *zlo-ideja* kakva se prenosila od *anti-oca* (Zlog Demijurga) na *anti-sina* (Opsenara-Hermesa), u-vreme-spuštenog falsifikatora, patvorca izvorne ideje *o lepoti* /up. zvezdanoj hipersinhroniji/. Jer sebe-žrtvena lepota sveopšte duše bitno ne beše ta koja je kriva za zlo javljeno unutar drevne vasionne.

Stoga bi se samo jedan vrhunski stepen obuzdavanja razumskog dela ljudskog bića mogao nazvati *oblikom čiste (vakuumске, jer svetlo-sabite) svesti*. Jer je ona dugo-razvojna samosvest božanskog subjekta, kao (svemu prethodno) zasnovana na *podnevnom satu ili ponoćnom uporedniku* /up. duhu samoizmenjivih vesti, ili, *kružno-vraćenoj mu sa-vesti*: – ehu jedne neporecive stvarnosti; – jeci nastaloj od preloma one prepreke koja stešnjava zamah primalnog snoviđenja, tj. *silu njegove mahnitosti*; – *figuri skoka* što je fiksirana na *sutonjem obzorju*/, zapravo, ideja *o otpočinjanju-od-nemogućeg (kao dara/* Derida)*. Stoga je i ta **nadaleko protegnuta** (jer u začetku prigušena) **sa-vest – pra-ni-jedinog – beskonačno pravdonosnog subjekta**, ne drugo do **krivudava linija** nepredstavljivog shvatanja, odnosno, nadljudski napornog podnošenja jednog (za Zlatni Vek) **potresnog događaja**: – to je iznenadni nestanak (– *u morskom neizmerju* –) zlatno-presečnog mesta (*nebeskim šestarom utvrđenog grad-točka*); – izmeštenje jezgra prvostvorenog sveta, ili **promenjena vizura bdenja** nad istim.

Jer, Dete-Eros, kao uvtloženo-svetlosni dajmon (uzlebdelo “ostrvo blaženih”), te kao paradoksalni krug proizvodnje apsolutne budućnosti*, zvučnim u-sebi-sudarom rastavlja sebe na dva nesvodiva pola

svetlosti (“ponoć” i “podne”); – ona koja se iznova mogu sastaviti tek kroz posredovanje beskonačnog mnoštva *sitnih čestica* – postajuće savesnih duhova (– za praset prevatničkih pojedinista). To je Niotkuda – dahom Sferine napukline – obnovljen Polis-na-Zemlji, zidan ubrzano prekodirajućim jezikom – *postraskolne* – komunikacije.

Ali podsticaj širenju takvog **tajno-jezičkog veza**, odnosno **podizanju jedara svetskog centra** (grada-kao-kruga) nastalog od (za omeđen praset prestupničke) komunikacije između smrtnika i besmrtnika – to jest, onog veza koji vrhuni u (razdeljujuće-kubičnoj, za-krug-prosecajućoj) ideji (predistorijske, zvezdano-animalne) demokratije – bio je, dakle, u tome što je **Daleka** (– Khora: *kćer majke* udaljeno-nebeskog izvagavalja pre-kratkotrajnosti Zlatnog Veka na Zemlji <4>) svima u *podjednakoj meri* bila nedostupna.

* * *

Zahvaljujući tome što su ona polu-postala, za uslov *samonikle* pojave beskrajno sebi-nedovoljna bića, bila (u drevno-samosvesnoj vasioni) shvaćena kao *ipak postojeća*, ili, potencijalno samosvesna bića – upravo na način svoje predviđenosti od strane jedne, spram njih celovitije, egzistencije koju oni sami (još) ne vide...; – te s obzirom da istrnut prostor Anankine dugo-razvojne samosvesti jeste upravo ta skrivena perspektiva svevidljivosti...; - samo od *nje* zavisilo je to da li će ova polupostala bića – tačnije, nebića kao potencijalni izvori zla u pravasioni – biti puštena u ispoljenje. Samo od Ananke zavisili su ostanak ili pomeranje od jednom postignute ravnoteže u kosmosu, odnosno, ispoljenje ili neispoljenje praklice njegovog urušavanja.

Jer, Ananke je sama *duh pra-haosa* koji teži da *istraje* u međuprostoru već-ispoljenog (kosmosa) i još-neispoljenog (haosmosa), dakle, u uskoj pruzi jedne beskrajno malo-verovatne mogućnosti – da bi upravo time od-sebe-dajući zakon pravednosti učinila “prirodno datim”, odnosno, sveprotežnim. Jer tek beskonačno razsredištenje jednog zakona, odnosno, njegova ”prirodna” protežnost kroz vasionu – na način jednom postignute dovoljne elastičnosti njegove granice – jeste merilo njegove pravednosti, ili pak neutralnosti. Stoga je i *u-vis-propeta* figura Anankina/Nutina izraz želje za rasvetom bezgraničnosti *noćnog vrela*, – tj. za ozakonjenjem onog *prostora bezgranične tame* s kojim je poistovećen i prvo-bitni oblik *nje same*, kao odreklo-sveobuhvatnog “niko-subjekta”. Jer, to je jedini prostor u kojem je postignuta *jasnoća u sebe-zrenju*, ili pak protiv-rasveta *skamenjenih vrenja* unutar *nje same*, kao *okeana* beskrajne mogućnosti. Stoga je metafiktivna ličnost Anankina upravo ta koja pada kao *nezaobilazni zalag sinopse*: jer je *ona sama izraz preko-mernog*; i jer *samo ona* drži (u potaji dostignut) pred-uvjed u formulu života-kao-prekomernog. I to sve u vidu svetlosti onog saznanja što razrešava ljudsku delatnost od slučaja – već u njenom idejnom začetku; – tako je *ona* ujedno i *pogled snoviđenja*, koji ne teži da strategira od propasti ono što je svojom prvobitnošću već ispoljeno, nego upravo ono što je kao fenomen *tek moguće*: – jer načelo pojave je u najmanju ruku dvojno, dok je načelo mogućnosti, ili onog što je tek u jednom dugotrajnom procesu postajanja-sobom, (ni)-jedno, tačnije, stanje latencije. *Sve-jednota* postoji, dakle, samo na *ravni neispoljenog* – koje je Anankom napušten prostor nulto-izolacionog pojavljivanja *same joj pomisli* na bespokretnu apsolutnost vlastitog samouskladištenja. A samo takav gest odricanja *njenog pra-bića* od *mesta apsolutne izvesnosti* pruža neophodan *prazan prostor*, odnosno, daje *čistinu* za proširenje željenog joj zakona; – daje “podzemni” trijumf *onog krhkog*, kao brikolaža ozarujuće ornamentalnosti; – iznosi plan “podzemnog” delovanja *Ideje dobra* – koja je platonovski shvaćena hiperzbilja, odnosno, *svetlo-porođajni prostor samopomerene mogućnosti*, i to na način *njene* kadrosti za zamisao nemogućeg! I to sve zarad dvostruko negativnog posredovanja te *njome* prvo-stvorene Ideje o sopstevnom (neposrednom, pre-vremenom) postojanju, u protiv-Ideju o (nečijem daleko-posredovanom, sebe-uslovljavajućem) postajanju! A to je sveujedno i *njena* kadrost za zamisao *temeljenja svekolike zgrade postajanja na tiho-reaktivnoj snazi* jedne infinitezimalne, “slabe”, a pri tom (u samoj sili svoje istrajnosti) potpuno nedokučive subjektivnosti. I to je još-sebe-nezadobivena – jer *niotkoga* otključana – sila rastuće svesnosti u zvezdano-biljno-mineralnoj prirodi, koja je zapravo sila objedinjavanja-u-samom-sebi načela beskrajne

mogućnosti. I ona je – zadržkom neposrednog ispoljenja siline Anankine prazno-svetlosne beskrajnosti – *samu sebe* isposredovala u osnovno dvojstvo: – *potporu zgrade svekolikog postajanja*; – načelo unutrašnjeg preispitivanja prostora još-ne-izabranih mogućnosti; – načelo skladištenja *majčinih lebdećih slika*, ili, stvaranja pogona dovoljnog za oslobađanje *njene tiho-reaktivne sile*: – sile ništenja sveg fiksnog, nepreispitanog, prosto-faktičkog, dakle, **onog što je u biti neživo**.

Stoga, *njoj* nikad ne beše cilj da održi svoje, *jednom slučajno* dosegnuto, *pred-svesno* stanje ravnoteže – lebdeću samosvest (od) na-sopstvenoj-polufazi zastalog kosmosa; – nego upravo to da dođe do saznanja o načinu sazdanja ravnoteže kao takve; dakle – *njoj beše cilj da ponovi ravnotežu!**

A to sve skupa ukazuje na to da je **uljez drevnog kosmosa** (opsenar-Hermes), među svim ostalim bićima, bio ono jedino ne-samoniklo (ne-samosvojno) biće – koje je videlo sopstvenu viđenost pre nego što se i manifestovalo, – dakle, koje je videlo svetlost sopstvene viđenosti već u utrobi Anankinog sna (iako u *njoj*, kao *uljez*, nije ni bio); i to upravo po skrivenom nalogu samog pra-sna za svojim sopstvenim prekidom! Jer ta volja za buđenjem – unutar školjke sna – jednog od-nje-vihorski osamostaljenog daha, odnosno, vida k-sebi-ne/pribirajuće (tek na ravni sretanja svoje nepoznanice o-svedočujuće) samosvesti, beše podstrukturalni višak Anankine svesti (Svetlosni Dajmon, Eros) – u odnosu na ono što beše pod-legalo toj istoj svesti (skamenjen polubog Kron, ili, njegov zlopokušaj zaokruženja Zlatnog Veka). A ujedno je to ono što je moralo ostati skriveno, zarad opstanka niti lako sebe-urušive ravnoteže, ili zarad konzervacije lika njenog svetlosno dosegnutog sebe-zahvata. I upravo to beše *demonški premašaj bitka, prestupni pogled na ono nemoguće*; dok medijum tog pogleda beše **ulomak** jedne, **kugli praneometenog bivstvovanja** strane, **materije**; a taj **ulomak** beše pronađen pri “još sebe-ne-probodom oku” – svetlosnom mikročvorištu neopažljivo zračnog protkivanja makrokosmosa.

I kada je *uljez drevnog kosmosa* već jednom video svoju viđenost, i kada se time samo-prizvao u sopstvenu manifestaciju...; te kada je otud izmamio želju za neuslovljenim postajanjem i u svim ostalim bićima (– koja su, *sva skupa*, kao samo potencijalna, **smrtna rana** pomenutog “kanibalističkog” polu-bića) da takođe i *ona* izrone na ravan fenomenalnog, i to kao sama dopuna ovom *uljezu* kao ne-samo-postalome..., : **Ananke je bitno mogla – iako nije** – da spreči da *svi oni* kao pretnja urušenja *njenog* sveta sveobuhvatne ravnoteže /up. zbilje *njenog* snovidenja/, već u ideji isplove na prazno-ekransku površinu manifestujućeg; te da time donesu sve strahote unutarvremenski iskusivog stradanja; te da time odaju “kanibalističku” suštinu samog, u Kronu-vladaru otelotvorenog, nebića, – i to *nje*ga kao one nužno samoneozbiljive ideje o kompaktnosti ovozemaljskog bivstvovanja, koja bi u suprotnom (– tj. dokle god je nerasvetljen izvor toga nebića u jednom sasvim određenoj ideji, što prilazi jednom sasvim određenom biću, *uljezu* –) doživela svoju potpunu kulminaciju. Jer *uljezu kosmosa* je bio potajni cilj da ih sve u svoj “podzemni” svet proguta i **tu svetlo-sabito “usklađi”**; – te da se otud ovaploti kao *ram ne-izvagane rezultante bezbrojnih postajanja*; – *trokut svemirskih bura*, ili onaj prelazni oblik koji se nikad ne izvodi iz svoje ukočene ravnoteže; – te i da se otud ovaploti putem usisavanja svega “nadzemnog” u **crnu kutiju** (mesto u biti simulirajuće apsolutizacije estetičkog) – dakle, upravo nerešenim paradoksom *nje same!*

Otud se svo javljeno zlo u svetu savlađuje tako što se u svojoj idejnoj praklici uvek iznova pušta u omogućenje: – kao sudbinski naređen prestup, što uskrsava značenje jedne čiste (tek s širekontekstualne platforme opažljive) nemogućnosti; – kao predzactan put nečijeg beskrajnog zaobilaženja, ili “smrtnog postajanja”* (Delez). A to je u ovom slučaju nemogućnost daljeg Anankinog opstanka na *simboličkoj ravni*, koja je zastali oblik (*njenog*) *samo-sebe-prevazilaženja*, **oblik samo jednom zbilog ozbiljivanja-do-kraja zakona** (– *svepotresne* –) **ravnoteže**. Jer, ta ravan je nevidljivo (sećanjem nezabeleživo) opstojala nad nečim naspram sebe apsolutno a ne relativno različitim – a što je (kao neopažljivo maleno) bilo *u težište gibanja pravasiona utkano*: a to je sve, u jednom trenutku, moralo dovesti do poremećaja i rušenja te celokupne ravni.

Jer, upravo taj u-sve-utkan mikro-vid sebe-posmatranja celine pravasiona (jer: on je tanano-zračni vid Lahese, Zlopogleđe; ujedno prvi aspekt *trofazne* ili *Jake Suđaje*) jeste ono što je proizvelo

demoniski višak sa-vesti, u odnosu na ono *već-ispoljeno*; – tj. ono što je proizvelo *Zrcalni Prolom*, kao preduslov subjektivacije vasiona u /upravo tro-ugaoni, mikroparcelisani/ oblik /Anankine?/ samosvesti. I to beše onaj utihlo-nekadašnji, Zrcalom **preusmeren** zrak/znak – što jedini probuđivaše dah beskrajno sebe-sagledavajuće žalosti iz *usnule duše*. Zapravo: to beše Erosov zloduh prosudbe o štastvu odmaknuto-krajnje stvarnosti: – **srp-mesečev zrak/znak (ono treće unutar trozubca)** – kao sredstvo probuđivanja rezonantno-svetlonosnog duha nigdine iz njegovog beskrajno stešnjenog pra-bića: – iz *davno zamrle duše prirode*. Tek bi to bio vid prelomno-svetlosne utrotelovljenosti *trofazne/jake suđaje*.

“...to saznanje nije bilo u njemu: ono je iskristalisano dolazilo iz nevidljivog kristala sklopa – kristala sna. Saznaju li tako geniji...”* (Herman Broh)

- 1) Tronožac kao **ponoru-opkoračni stepenik: <5>** – minimalno a konstantno odstojanje proročkog subjekta spram htonske, u biti nedohvatne oblasti njegovog tumačenja; to je zaključano-svestan prapredmet koji, kada susretne svog davno izgnanog tvorca (koji više ne zna da to jeste), iz sebe isklapa (belosvetlosnu) širinu svekolike budućnosti.
- 2) Trofazna potpora završno-odbeglom omotaču sfera jeste zaključna procesu unutrašnjih preklapanja, a njen je krajnji produkt trenja samoupaljena prajedina zvezda. Ali, otud, budući da se ona zbiva na jednom “gušećem” je **raskršću**, sledi neminovnost njene zamene sa vlastitim, od sadržaja poslednje joj refleksije ispražnjenim, kristalom: – dva simultana, suprotno orijentisana entiteta se /poput onog što je predobuhvaćeno svemirskim ogledalom/ u-letu-sudaraju, i time daju tačan vektor sile sopstvenih nevezanih paliteljstava: uvis putujući šiljak vasiona. Ali ona se tu oba zamenjuju vlastitim samoprojektovanim slikama – što staju *pod svod zvezde*. Jer ta zvezda se, kao *iz daljine dozvana*, uvećava do tačke kolapsa /koji je odvodi u nutrinu njenog prizmatičnog vrška, trougla/. A zatim konačno na scenu stupa **obrnut trougao** (kao iz neodređenog “gornjeg” ponora ispovrnut, i to po osnovu iz-njega-izronele “štap-vertikale”, osovine zrcalnog udvajanja-u-sebi onog prenapetog, najužeg prstena Sfere); – dakle, pod-trougao koji ostaje da “visi” upisan unutar glavnog/uspravnog trougla, i to kao **vid razrešenja njegove ponorne dileme, koja mu stoji u osnovici**. A upravo je taj *samoneprozirni vid* jedna, samoniklom duhu svetlosti preusmeravajuća, *prvo-ispoljena senka*, javljena u vidu neophodne energetske doze za zamah njegovog poslednje-ovojitog štit-slepila – koji je izraz *njene odbojnosti* spram tuđinske joj preko-rasvete vlastitog nemoguće zaboravljenog pra-pra-izvora; – tačnije, ona tu biva javljena u vidu podslojevito joj izvaganog pogotka jedne ključne faze/ugla (od) bezbroj puta prelomljenog zraka – što dolazi iz *donjeg ponora*; odnosno, od beskrajno neželjenog joj *pogleda uljeza*. To je, dakle, jedan hipersinhronijski sklop, kao *kočnica energeje*.
- 3) **Dijahronijski sklop sfera i elemanata (“velika osmica”)** – kao **mesto sofisticiranja/lirizovanja energeje**. *Neutralno-vakuumska još-uvek-statička energeja* (budući da je u senci svog prekomernog znanja o budućem joj putu, i to znanja koje joj “curi” iz kutije sopstvenog svetlosnog skladištenja, te uvek iznova postaje-sobom tek preko svog *onostrano ispovrnutog poverioca*) jeste najpre tamna komora izleta kričuće ptice (Feniksa), prvog zov-palitelja, a tek zatim i kutak /dah-plamnog/ zbrajanja stečenih joj znanja o makroučinku svih mikrotrenja; – gde taj krajnje-saznati zbroj zamenjuje prisutnost tog *makro*, to jest, nadoknađuje odsustvo dovoljnog prostora za njega, kao inače već odmaknutog u senku. Sve je sažeto u tom **daljinski uramljenom raskršću** – neutrali poslednje smrt-prosudbe /“otvoreno je ono Nigde smeha gde zvezde plove na dnu voda,” (H. Broh)**/; Jer, Harmonija jeste **preduspostavljeni poredak unutar čekaonice pokojnika**: – prostor akumulacione napetosti svih *grobnih senki/tmina*, ili silazno-inverzne *lestvice duša*. Dakle, jedna **neotkrivana lepota** kao **apsolutni sudac** – što samotno-budna stoji *iza opčinjavajuće praslike* koja je tek jedan instrument suđenja, ne i njegov dugo-procesualni efekat, ne i demoniski premašaj bitka! Sebe-dokidajući simulakrum – dakle, neisto-ista *pra-pra-unuka starice*, najistrajniji svetlo-izdanak Lavirinta Sestara (Stola

Majki), a ne više Sijamska Sestra, nepravo osamostaljena senka prve samonikle svetlosti – koja prepokriva, do stupnja njegovog neprepoznavanja, Idejin samobitan Jorsokak; – **dakle, ne više samo prazan simbol jednog samožrtvenog entiteta plus njegova tuga u dopisano-trougaonoj osnovi, nego takođe i njegova lebdeći-gradivna preko-metafora: sila njegovog lučnog sebe-premašaja;** – dakle, pred-uvjed tog entiteta u poslednje-sumarni ishod sopstvene akumulaciono “jezerske” sputanosti, kao strategija pred neminovnom zlokobi, tu nastupajućom usled zarubljenosti piramidalne Ideje u Kocku. Konačno zadobiven **fluks polja**, kao **obratnik zova prvobitne ptice sluteći udomiteljskom joj ehu;** odnosno: *pred-odbegli jezičak srebro-zlateće kopče (od) u-mestu-putujućih sfera* – onaj koji proizvodi Vihor Elemenata, slutnju **krajnje odredbe**. Jer: “...kome je dato da se vrati domu svome taj se vraća u stvoreni svet, gde iza nepostojanih granica početka i kraja naslućuje krajnju odredbu;”*** (H. Broh). Jer, tim *produženim ehom* konačno je *razbijen krug (oslabljen grč) vremena* – odakle tek sledi *kosi (“mačji”) pogled, strela* sopstveno dajućeg smisla za u-bitu-pretvornu lepotu tragičkog. Ili, drugačije: – tek tim *posuvraćenim ehom* probuđeno je *oko motrenja* svih predznaka za strašni svršetak *sveta saturnske lepote*, nedotaknuto počivajućeg unutar *zatvorenog kruga* (“petlje”) *stare* (zlatne jer “nadzemno” uticajne) *elite*. A za njim tek sledi ono *dvosmerno-sudarno vreme*, kao *sebe-izboravajući anti-prostor* za *novu* (srebrnu jer “podzemnu”, duboko prestrukturiranu) *elitu*, odnosno – čistina za post-zrenje cele pra-eonske tragedije.

Ali, iz perspektive “palog” sveta biva sve iznova, na sledeći način, sagledano:

- 1) Pred-vremena hijerarhija duša, što je učinak post-vremene Ideje, – zbiva se po merilu zbrajanja nulto-idejnih (u Zrcalo Stvaranja sebe-odlivenih) kadrosti za napor jednog bezgraničnog postajanja, – koje, budući već takvo, ne mogaše ostati zatvoreno u (platonsko) prvo-načelo jednote, već prelaziše u (platonsko) drugo-načelo: – nedređenu dvojину (**između malog**, još nepridošlog u svoje o-stvarenje, i **velikog**, svemu preduslovnog jer samooficirajućeg). I tek je to drugo-načelo (*up. tajnovito lice gornje-odstojnog neba*) ono koje podržava *osovinu, konstantno odstojanje, ili večno-trajnu silu napetosti* – između vlastitom samodovoljnošću zaigranih *ideja* i za njih ne-slučajno prijemčive *tvari*. Međutim, cela ova hijerarhija pada u zaborav, usled *samozaraze* – preko *ne-slučajnog ujeda vlastitog repa* – *svetlosne zmije njenog ispisivanja;* upravo *one* što oličava *kolektivnu volju-za-izmakom “krugu vremena”* (Idejinom Jorsokaku): – to je zaraza Sveobuhvatne Zmije (Zmaja) onim sopstvenim otrovom (vlastitom jarkom svetlošću), koji paraliziše volju-za-odbegom (u noćnu dubinu) u svakog nebeskog palitelja, – usled čega se kobno posuvraćuje, te i lomi *njome jednom izborena* smernica vremena! **kolaps divovske zvezde (pronošen kroz plavu maglinu – kao vid samoizdaha vatreno-jezičkog prekomerja)** u neutronska, “ne-više-govornu” zvezdu, koja samu sebe dalje urušava do tačke infinitezimalnosti.
- 2) Prevremena, **izvrnuta-po-sebi hijerarhija**, izborena po kriterijumu čistote/samobitnosti bića, ili nezavedenosti onom slikom koja je dovela do pada jedne zvezde – s neba bezvremenosti, u zemnu jarugu duhovnog kanibalizma. Dakle *mesto sažimanja* (ili: u detalju slike obelodanjeno prostranstvo naličja) – gde se prvi put pojavljuje *obrnuta smer* vremena; odnosno, sledeći paradoks /što je pred-upisan već u samoj Ideji-o-vremenu/: da se ono *stameno-odstojno* pojavljuje, pri fiksnoj lestvici vrednosti, “kasnije” u odnosu na ono *lakomo-podvodivo* – čime se relativizuje smisao, ili pomera predzacrtan *pravac vremena*, odnosno, zaustavlja pokret jednog *munjevito-odmotavajućeg* klupka /koje jedino sobom izborava *poslednju pravdu*/, i dobija se *sinhrona slika*: – ona što odaje *crne mrlje* u vlastitoj brikolažnoj, višestruko-smernoj procesualnosti, tj. pri svom dah-skokovitom izvaganju jedne sveizlazne pre/odluke-zanovo/početakom! A upravo se ta teško izborena odluka (prasilikovito) umiruje na sebi samoj, stoga da bi odmah bila i prinesena (muklo-besprostornom) *ništa ništi*. Otud tek ona (– kroz znajuću topologiju *crnih rupa*, i to pri njoj samoj kao *uskrslo-beloj* –) biva preobražena u *iznos*

polja jedne drugačije-elitne komunikacije; tačnije, prvi put postaje ona traženo-dvo/izlazna nit vremena, ili *pronađeno (post)-vreme samo*.

- 3) **Novi kriterijum elitnosti** koji se ispoljava kao **etika finalne ravnoteže**, ili odloženo dopisan zahtev Neumitne – za /s palo-zemaljske ravni postignutim/ vidstvom *preudaljene naseobine otmenih: mesta “gde nema vremena”*. Jer Zlatni vek – budući da je *dvaput* na Zemlji moguć – beše u prastanju sebe-odreknut! **Novo herojstvo**: – ne više samo kao nečija rana smrt, radi skamenjeno-daljinske potvrde zemne lepote, nego kao preko-volje-pojedinca predužen zemaljski život, ali u umetničkom delu! Ali je ova novoobrazovana /“ptičje-snovidna”/ elita ciljno dokidajuća, jer njome “podzemno” upravlja *dobro-profiltriran pra-eon, svet odabrano-mrtvih*, čiju strategiju isključivo *oni sami, odabrano-živi*, sprovode – kroz unošenje mreže savremeno-kulturnih preloma (uporedo: topologije sunčevih mrlja) u *vrelo ništenja*. I to *ne-sasvim-ništa* – kao *vodo-odrazni ekran preprozirja* – jeste onaj teško sagledljiv/očitljiv **prapredmet**, jer na njemu se uvek nešto briše upravo stoga da bi na *istome mestu* nešto *drugo* (– kao dugotrajnije) uskrslo. Jer ova *nova elita*, putem donošenja *obrasca estetike* (formule jednog širedimenzionalnog života, osvedočene svetom *odabrano-mrtvih*), biva upravo onom manjinom koja treba da koriguje većinu. I upravo zarad toga bi ova ista morala, na svom živom primeru, da prikaže sledeće: – kako se tek u razređenom vazduhu posmrtnog odbega-od-masa, prvi put sastaju Eros/Vihor i Kiprida/Utočište (– čak i drevna zemlja beše preuska za njih! –) te kako *srebrnom trakom* vlastitih *preleta* izgrađuju *strehu međuzone* (– prostor bezgranične igre – s materjalom jednog *ipak savladanog slučaja*, gde konačno procvetava **za-zemlju-uznosni kristal tišine** –), odnosno, onaj jedan jedini **prekrhki svet**, koji samo usled svoje *kratkotrajno sevnute* samosvesti prestaje da strepi od mogućih najezda. I to je ona apsolutno nova, ili krajnje-prevagnuta vizura: nov način čitanja istorije.

Postoji, međutim, kao uglavljena u tro-fazu /Anankinu/, jedna rana u srcu pre-odluke /Mojrine/, kojoj je bit da ne zaraste: – ona, naprotiv, raste neprestanim urušavanjima nadzemnih joj slojeva u nju samu. Jer, ona je *oblik neminovne zbrke* koja vlada u kolažnom procesu izlučivanja *nadaleke smernice vremena* – oblik njegove poslednje stranputice. Jer, ona je vid poslednjeg izvitoperenja slagalice onih znakova koji upućuju na redosled vlastito-zaceljujućeg samosklapanja, a što sve dovodi do napukline u biću tragaoca (onog koji traga za njenom nekadašnjom celinom) te do u izvesnom smislu za njega prekasnog rasvetljenja. A rasvetljen tu biva tek samo put otplovelosti u eterski zaborav prve (samožrtvene) zvezde: – put koji se zbio tek radi toga da bi auru slobodne samosmišljenosti ova ista preduklopila u /pra-ničiji/ plan svetova, od kojih se **samo jedan uistinu tiče nje same** /i to kao podsticaj za *promisao nesvodive razlike*/; – to je onaj koji joj je dovoljan za izgradnju *rama zaključne opreke*, jedino-srazmerne *sili njenog snoviđenja*, ili pak za “podizanje vlastite suprotnosti u visinu”* (Muzil). Ta rana je, dakle, mesto prinude na jedan **odista uski izbor**. Jer smrtno tu strada svaki onaj koji – budući ređi – krene za njenim tragom, a ostaje napuklo-živ svaki onaj koji – iako brojniji – to ne učini. Šuplje-odzvanjajuće su stoga njene hladnim vrenjem mineralizovane vratnice, nalik na čeljusti zmaja – umirućeg usled viška ščepane raskoši. Međutim, ta raskoš se usled svoje neprobranosti osipa. I tu isključivo **Dajmon Anankine Zamke**, posmrtno nadkriljujući Eros, što zbraja u jedinstveno akcentnu nisku (“strujnu osmicu”) likove i trenutke svih raznih (od strane Lahese “promerenih”) smrti, dovodi do poslednje sedimentacije “lebdeću” (zemno-nebesku) tvorevinu; dovodi do razavijanja **pokretnog stepeništa** (onog čiji iznenada **odvaljen vrh** – rogom izliveno **srebrno ostrvce** – odaje **amblem Titana**, večno usavršavajući **ljudski lik**). I tek tu on stvara posmrtnu čistinu, zasvođenu koronom ove žrtvene zvezde, tek sada uzdignute u najviši princip: – u onaj zakon po kome je sve dozvoljeno tek ukoliko samobitno, odnosno, smelo-usamljenički postaje.

* * *

Uvek-već-demonska (preko-vrednosna) Ideja dobra, beše krajnje-izlučen zrak iz srca primalnog sve-usukobljenja: – zrak koji je tek *tim prelomom zastao-na-sebi*, i to u vidu *trougla* što *izvrnućem* odgovara Anankinom **liku-u-zrcalu:** – duhu još neispoljene /nesusretljivo paralelne/ vasseljene. Pošto je jednom opazila jedinstvo /vanuporedivost/ svoje nestvorene, ali pri tom i u-sebi-beskrajne mogućnosti (koja imaše pomenutu strašnu cenu samoaktualizacije), Ananke više nije mogla da ostane u stanju svoje latencije, vanuporedivosti, estetičnosti. Jer, zbilja *same sinopse* je *na-sebi-zastala s-vest o (još-ne)-mogućnosti* za njeno, ***dovoljnom joj širinom situirano***, postojanje; – a čiji se sam pra-zakon (imperativ estetičnosti) ni ne beše odnosio na ovostrani, usnulo-predmetni pra-svet, već na jednu tek nadolazeću oblast, zahvaćenu pogledom iz prestupne perspektive jednog (– za sve ono još neuslikovljeno upravo ubistvenog –) panoptikuma. Jer ta je zbilja *“jedinstvo nepamćenog sećanja na jedno zastajanje gde se dovršava ono što se ne može dovršiti, spojeno u stvaralačku čežnju krajnje pra-usamljenosti...”** (H. Broh).

Otud Ananke zaista i ne beše mogla da se odluči na to da zauvek ostane u okivajućoj je simetriji sa svojim sebi-prauslovnim protiv-hicem – za koga se pokazalo da joj nije jednako srazmeran. Ali, isto tako nije mogla da se odluči ni za to da *odmah* objavi sopstveno merilo sebe-razlikovanja od pukog nebića, te da time – po cenu u-sebe-progutane mogućnosti za svo još neispoljeno zlo unutar drevne vasiona, odnosno, putem “gutanja” puta jednog nadnemogućeg ostvarenja tog zla – tu ipak doraste do prostora svoje (još-ne-samosvesne) mogućnosti. Jer takva bi prerano saznata mogućnost – usled hipergeneralizacije značenja “prirodnog sveteženja” ka *Ideji dobra* /koja onda prelazi u nametnuto nužnu svrhu svih bića/ – prešla u apsolutno, sebe-ostvareno zlo: – večno-statični bol polubića – usled nemogućnosti njegovog povratka u Ništa. Zato se Ananke odlučila za **put “negativnog dobra”, put napredovanja ka prostoru njenog nepostojanja;** a to je put *duševno-alhemijskog* rastvaranja sopstvenog subjekta izvorno-izrekle “presude” od-sebe-otuđivanja – sve do u palu stvarnost eshatološki zloshvaćene *Ideje dobra*. To je, dakle, **put njeno-ironijskog pri-vođenja te pra-zlo-ideje** (– ideje o tiranski kompaktnoj, kvaziestetičkoj jer lišenoj “gotičkih” detalja državi; takozvanom rajju na zemlji) do **krajnje čistine** njenog sebe-poništanja; – to jest, do čistine dosegnute tek na momentu stečenosti uvida, od strane drevno-prisutnog *javnog mnenja*, u korenitu nemogućnost vraćanja Anankine, već jednom usložnjene koncepcije života (tj. ideje o onakvom vidu postojanja koje, budući prazno/”čisto”, napušta sebe i prelazi u hipersinhronicitet postojanja), u Ništa – koje ju je tek vlastitom **protiv-težom** omogućilo u *njenom* bitno nesputanom **razvoju-do-sebe**. Tako tu najzad biva otkriveno *oko zemaljske noći:* – nemo-zračna čistina (od) na-sebi-umirene svetlosti saznanja, kao takva dostignuta tek putem Anankom bačene rasvete: – na nemogućnost povratka cilja praznakovne refleksije u njen (pomeren) početak; tačnije: – na nemogućnost zatvaranja kruga između ideje i zbilje, ponora želje i njenog uzletnog efekta. A tako je i *ništeće ništa*, kao **filtrirajuće krilo noći**, zapravo, ono traženo mesto rođenja *Ideje o dobru* – up. onom samodovoljnom postojanju koje se vazda prelijeva preko sopstvene granice! Jer samo ona ideja koja – kao *krst nigdine* – napreduje ka svom početku, jeste *beskonačno pravdonosna* ili *sebe-ozbiljiva ideja (o-postojanju)*.

Izvor zla, odnosno zlotumačenja Anankinog gesta odricanja od prinesene joj mogućnosti samovlašća bio bi *njen*, na vrhuncu sopstvenog joj rasta kolapsiran, **lik uvrložene sa-vesti** (odnosno, *lik na sebi gibajuće ne-odlučenosti*) – usled čije se loše beskonačnosti i *njen* visoko-apstraktan, sred nigdine samo-promišljanja situiran subjekt, izmestio u sopstveni antiprostor: – **zrcalo;** tj. onde gde se njegova jednom pala svesnost večno-trajnim modusom obnavlja: – kao postestetički izvagana odluka *za-(još-ne)-biti*, ili, kao ona **preodluka** koja ovo zrcalo nemoguće mu istosti-sa-sobom **višestruko prolama**. Ali to samo zato da bi se iznova /“nemo-moćnim jedinstvom”;*Broh/ samoporekla; – obrušila se s svog (“munjevitog”) vrha u sledeće/susedno mikrozrcalo, i time (“postolujno”) osvetlila vlastiti put: –

postupak dostignuća stanja samosvesno umirenog postojanja. Jer, ideja o na-sebi-kolapsirajućoj supersimetriji, od giganta svedenoj na stanje latencije, stoga se (na makro-planu) maskira u asimetriju, radi slobodnog (od primalne jeze već u startu razrešenog) doziva svoje onostrane drugosti – iz sasvim neodređenih prostranstava.

Poreklo zla, otud, ne bi bilo u počinjenoj grešci božanskog subjekta, nego u *njegovoj* primalnoj nesvesnosti sebe kao *prevremenog, dalekovidog subjekta*, – gde on to vlastito zlo/nedostatak prevazilazi tek kroz rastuću mu želju-za-potvrdom nesvodive razlike, kakvu uočava između sebe samog (kao nigdinskog) i krajnjeg (negde ipak lociranog) produkta sopstvenog snevanja. Otud bi poreklo zla bilo u samoj njegovoj (pra-smrtonosnoj) identifikaciji sa vlastitom lebdeći dugorazvojnog Idejom – o organizmično-“dišućoj” celini sveta – kojoj *umirući* predaje duh večnog preispitivanja! A u tom “novoprodicalom” duhu – koji je duh osamostaljenog bića tvorevine – konačno bi, u sasvim drugom akcentu svetlosti, bio obnovljen i sam njegov tvorac – i stoga povraćen u značenju uskrsnuća; ili, u uskrsnuću svoga, za prvo-bitni kontekst svoje pojave, nemogućeg značenja.

Katarina Ristić Aglaja

APENDIKSI:

<1>

Ananke/Dike kao vrhovni, ili ironijski sebe-promašujući označitelj (*Nebeska Pisaljka*), željaše uistinu samo onakvog *suigrača*, protiv-sebe-označitelja, kakav nikad ne bi bio zainteresovan za sam ishod proliferalne igre/borbe među prisutnim označiteljima, već isključivo za proces kristalizacije pravila sveg beskrajnog saoznačiteljstva. Zapravo: za mehanizam uspostave ravnoteže koja je “sistem progresivnih kompenzacija”* (Pijaže), *na makro-planu*; te ujedno, za zakonitost onog praneuslovljenog, krajnje zasebnog, te nepredvidljivo varijabilnog iz-sebe-postajanja, *na mikro-planu*, – koje vazda preti da podrije ravnotežu makro-ravni.

Jer, transubjektivni duh ovaplotnje krilatosti haosmosa /odnosno: *mojra* kao duh mikrostabilsanog haosa u pukotinama kosmosa/ sastoji se od “iluminativnog otpada”, tj. krhotina prisutnog kosmosa – koji ne ugrožava ravnotežu makro-ravni, ali zato prodire /svojim neizbrojnim zračnim prelomima/ u “molekulske kristale”; te koji, proizvodeći u njima onu nemerljivo slabu *silu negentropije*, podstiče i onaj u-bitni-neopažljiv prelazak – *od organskog ka živom*. Jer tek i isključivo na ovom “zvezdano-ćelijskom” otpadu gradi se poredba ogromnosti iščezlom pra-kosmosu /estetičkoj zbilji pra-simbola/. Zapravo, tek iz “tečne magline” obavljanja prostora njegovog iščeznuća probija se subjektivni pogled napredovanja ka percepciji sićušnog, odnosno, ka takvom mikroosvetljenju stvari koje ih opet vraća u noć/dubinu njihovog postanka. To je pogled osvetljenja “sna u snu” kao opet dela nekog još užeg “sna u snu”, itd. To je, stoga, onaj odista brzi, ali ne i nepripremljen prodor virtualne (“teleskopske”) u aktualnu (“mikroskopsku”) zbilju, dogodiv tek “unutar svetlosnog zgloba” nečijeg /prekognitivnog/ pogleda. Dakle, Ananke kao prajedini duh usuđivanja na ideju /plodotvorne/ večnosti samog ponavljanja, odnosno, na novu – “zgomljujuću” – estetiku perceptivne moći koja /skokovito/ raste u diferenciji detalja.

Taj proces diferencijacije, međutim, nikada ne ide u pravcu materjalne beskonačnosti, jer /ritmovano/ zastaje na trenucima izračenja boje /iz najskriveneje nutrine/ nekog predmeta, i to na način jednog /za taj trenutak/ fiksiranog ugla što odgovara njegovom apstraktnom izrazu /““geometrijskom mestu “vanestetičke” kulture”“; Epštejn o Kabakovu*/

„Za mene je predmet od sekundarnog značaja; ja želim da otkrijem šta leži između mene i predmeta.”**
(Klod Mone)

A belina s Pisateljke neba noći – jeste ona koja unosi poluprovodni fluid u jedinstveni bojeveni sev predmeta, i čini ga “podvodno” konzervisanim – upravo posred njegove najviše usplahirenosti! Ali i spremnim za obnovu unutrašnjeg pokreta, čak i na najmanji spoljašnji dah (ili, na sipkost suza Neme Posmatračice).

<2>

U Zamku-koji-se-okreće (“Ker Sidiju”* /Robert Grejvz;/ Lađi-Olupini) zarobljen je Vetar Severa (duh Lutalice), i on umno-prašinstim dodirima svojih (izlomljenih) krila, preobražava *njegove duhove* (one koji su takođe zarobljeni unutar Olupine, tj. njenih “staklenih grobnica”, “prebivališta najboljih”**, ali koji se pri tom redovno “provetravaju” izletom na, od strane Kipride napušten, Kipar) u graditelje zdanja dodatog (– poput *belo-noćne kupole* –) na najvišu (polarnu) visoravan. A to je zdanje *prirodnog sebe-podizanja, iz dubine vraćajućeg vremena* – zarad prvi put mimo-sna-mogućeg, *svečanog* kruženja *povorka*, sazdana od životinjolika otmenih.

Tek je Eros-Vihor (Vetar Polarne Krune) taj koji vraća *duhovnoj aristokratiji* (rasemenjenom jezgru *pramonikle svetlosti, rasutoj cvetnoj srži*) *njeno*, vrhom-Majčinog-snoviđenja (odvaljenim pramcem Lađe Sredozemlja; uznetim polarnim trouglom, *vrhom poslednje osame*) zaplenjeno/spašeno, Vreme.

“Pošto je stvarnost previše trnovita za moj snažni karakter – nadoh se ipak kod svoje Gospođe, ja, velika sivoplava ptica što se zaleće na vence na tavanici i vuče krila u večernjoj tmuni.” (Rembo: “Bottom”)

&

Odvaljen pramac Lađe (kljun Ptice) kopira u sebe njen *veliko-brodolomni usek* (njenom putu *pre-odlučujući prevoj*), – upravo poput one *uvis putujuće strele izdaha* koja zna/sadrži *tren svoga zastajanja*, ili, *ugao praštajućeg naginjanja*.

Jer, ova vlastitim slomom preobražena, u-nebo-uzneta Lađa-Olupina jeste upravo ona “mašina koja pokreće goleme sile zahvaljujući malim, ponovljenim podsticajima”***/Delez/. Ona je mašina *razmenjivanja rukopisa celog sveta*, dakle, jedna *dubinski dekonstruisana mašina*, koju pokreću *periferni*, “ohlađeni” podsticaji (*ejdetske sličice*, kao fluksevi njenog gašenja). Ali i ti podsticaji postaju sve jasniji – sve više ističući na pokretnom ekranu njenog preseka – ocrtavajući, najzad, *figuru skoka*, i to, svakako, onog skoka koji je učinjen radi *dohvata bačene kocke (povraćaja prvobitne mogućnosti)*.

Jer, samo Ukleti Lađar (up. vrhovni označitelj, izmešten identitet Kipridin) može da (– kao *bezgranično sam* –) *prebrodi usek* koji je upisan u *praobliku majčine samosvesti* (– u *slici zalelujanog predela, kaleidoskopskoj knjizi života, monadi kao-žigu-posvećenih*). A svi ostali (iz-njega-razvijeni) subjekti pisanja mogu (putem koncentracije na istu sliku) tek da prate taj (pra-ničiji, ili razuđeno-svačiji) put, – put povratka do *doline njegove smrti* (uslova rođenja njih samih). To je, dakle, upravo onaj *usek u biću stvoriteljke* koji razdvaja živu od nežive prirode, i omogućava refleksiju prve putem druge.

Tek su u *figuri skoka* ujedinjeni apstraktni i povesni princip svetskog duha.

<3>

Ananke je prizor (noćnog neba) koga treba (pre)urediti da bi se poklopio sa Idejom, i time otrgnuo Hronosu – *geometrizzovao se*, postao Horom.

<4>

Anankom (strahotnom Dikom) beše unapred određen tren kidanja svih prvouspostavljenih veza, unutar blaženog snevanja prakosmosa, što je dovelo do “podzemnog” urušenja čitave “na vodi” postavljene zgrade mnogovrtložnih ili zvezdano-maglenih postajanja. A tek zatim je *ona* napravila opit svog udvostručenja u *sopstvenu kćer (ali, onu nepravonaslednu – Galateju), oblik otelotvorenja pale joj prve hipoteze, dušu osuđenu da luta*, – čega je cena potpuni zaborav tog prastanja, od koga se sama (na ravni svoje prve hipoteze) nije razlikovala; čega je, takođe, cena ugušenje kap-plamnog joj duha sopstvene, nadnaporno *jednom* zadobivene, samosvesti: – to jest, svesti o tačnoj meri Njenog odstojanja naspram opštoj težnji povratka u *Nju samu*; – tj. o iz-sebe-ozbiljujućom zakonu *skokovitog postajanja*, koji jedini oslobađa *beskrajno slabu silu života iz stihije pretpočetka*. (To beše doba *zlatne vladavine* istinski smenjujuće je, *pravonasledne kćeri*, Astreje, koja u nevezanom stanju kruži između neba i zemlje, te koja je jedina primila na sebe višak Majčine, tek posmrtno sebe-saznavajuće sile. Jer, Energeja Meduze jeste ne drugo do svest o jednoj mnogo široj vizuri, ili ona dugo razvojna samosvest Boginje Majke – kao svest o *Njenom izmeštenom*, pomereno-svetlosnom, prazno-prostornom postojanju). Jer, tek preko Galateje, Astreja izvlači sopstvenu istinu od Hermesa – tj. ona **u ime potrage za istinom-o-imenima svoje majke** podmeće (– za određen rok –) Galateju Hermesu (upor. Kiklopu, takođe oslonjenom na *treće oko – oko podzemaljsko*), koji tu istinu taji i patvori: – upravo na taj način što prikazuje *svemajku kao od-sveta-okrenutu*, ali *za njega i njegovu “elitu mraka”* korisnu; kao (navodno) *ne-napetu* i *ne-uvis-propinjuću*, nemoguće umirenu u izvesnosti vlastite još-ne-samosvesne, ničim potresene unutrašnjosti; – upravo na taj način što (svojom omčom – *pelljom stešnjenja podzemnih izvora*) zatvara odvod kapljanja Majčine hladno-svetlosne Energeje, koja stremi da bude prenetu *kćeri*, maloj drhtavoj (na meteor sunčeve, *planski skrite* pobune svedenoj) zvezdi (*kapi* Majčine individuacije, ili *suzi* koja stvara biljno-svetlosni mozaik, *lavirint pokojnika*). Ali Hermes pri tom – da Majčin rezervoar Energeje ne bi pukao – otvara drugi (sijamski) odvod – za napajanje one *neprave kćeri*. A pri tom jedino Sijamska Sestra (Metida) zna pravilno da raspoluti (sraslo) Stablo Svetlosti (osnovu budućeg kalemljenja). Jer upravo to stablo jeste ono što podržava ciljno-neiscrpnu dinamiku nesvesnog: – dakle, jedna do-krajnosti-napeta sprega između **dva suprotna smeru vremena**: – raskršće između puta unazad, do u plemensku zajednicu, i onog koje se penje do društva zasnovanog na slobodi individuacije; – *rampa kosmosa*, na kojoj se čeka na *iskorak* iz jednog mučnog (u sopstvenoj razdirućoj protivrečnosti konačno dokidajućeg) sna. A Hermes to čini stoga jer želi Astreju da zaustavi u daljem njenom preko-sebe-stvaralaštvu, to jest, da je trajno veže za jedan ograničen svet (Atlantidu/Tiranidu). Jer, jedini zapis o Pećinskoj Starici (– Kipridi, Carici Zverinja) jeste to *dugokalemljeno drvo sapatništva* – koje je odvodi, bez mogućnosti povratka, iz *školjke blaženih* (sa Kipra/Krita/Tere). Tako se Majka i po “treći put” rađa kao od-sebe-otuđen subjekt u svetu, i to u svetu koji je inficiran idejom jedno-osnovne vlasti, sastojane od bespreispitujuće hijerarhije nemoćno-moćnih, odnosno polu-zlih bogova. I upravo u tom novom svetu staro-vlastodržni ključar, Tot-Hermes, nju samu zagovaraše da se vrati nazad u svoju do-kraja-neosveščenu i time krajnjim zaboravom neprofiltriranu prošlost, kako bi time, navodno, sprečila svo potencijalno zlo da se u nadolazećem vremenu ispolji. *Ali, “stanje čistog zla” pri tome u ideji potičaše upravo od “pale” prvo-mogućnosti Majčinog izabiranja ponuđenog joj samovlašća – koju Ona, kao samo jednom joj ponuđenu od strane iskušavalačkog duha nigdine, beše jednom zbiljski nepovratno odrekla*. A tu je odbačenu prvomogućnost (povampirenje savršene simetrije – pakla apsolutnog nedogađanja, koji je bio viđen pri *jednom moreuzu*) sam Hermes (usled kočenja-na-sebi Himerine, do-kraja-neizgovorene Reči – u vidu *zabrane prvog pitanja*) želeo zanavek sa Majkom da podeli; te i da prisvoji njen *Ureus (plameni jezičak)*, kao onaj stvaralački suvišak sile koji smenjuje (u pravo vreme) ovozemaljskog vladara, a koji

je sadržan u *trenu proloma Njene odluke* (koja tad prelazi u *preodluku*), – odustajući sasvim od tražene drugo-mogućnosti iskoraka na *prag obnove eona*, radi moguće sopstvene procene upravo onog rizika što je utkan u podsticaj svakom stvaralaštvu – a čiji je čist potencijal, **kao gigantski praoblik Njene prazninom brujeće samosvesti**, *on sam* sažeo u ne/zatvoriv krug simbola (pri sopstvenom predkolektivnom sećanju): to je Hermesov pad iz nadsvesne /nadograđujući-prazne/ u podsvesnu /urušavajuće-prepunu/ komoru – odaju prikrivanja-u-sebi *zmaja, gutača vremena*.

<5>

Šiljak vasiona (crveni krug u belom trouglu; istaknuta Jedinica) je postao od **tronošca** (belog kruga u crvenom trouglu; utaknute Nule); i to onog što je postavljen ponad bezdna, tj. nad pukotinom između gornje i donje hemisfere, *zlatnog oblutka*. Na taj način je *dati tronožac* umetnut u *kuglu sveobuhvatnog*, radi spajajućeg razdvajanja neba i zemlje, – *uvis* šiljeći je!

Jer, tek Ideja o premašaju (prvo)-stvorene Celine uvodi u nju (kao piramidalnu) belinu (hučnu šupljinu) – Nulu upisanu u sam tronožac; čistinu preuspostave božanskog subjektiviteta, odnosno, putanje noćno-paliteljskog sveviđenja.

Volja za ospoljenjem mitske šupljine jeste ta koja je indikovala unutarstvetsko zlo.

Kugla sveobuhvatnog je – budući ispunjena pritiskom, ili, nedokučivom stranosti – već sama po sebi **demoniski premašaj**; san o sebi samoj, *s onu stranu* vlastite prvostvorene granice; polarno-svetlosna prikaza prve, same i samoizdvojene zvezde, što se kruni u *drugu beskrajnost...* ; ona što jedina zrači “strašnim dostojanstvom udaljeno-prvobitne nevinosti”.* (**H. Broh**).

Time što je – skritošću kljuna – omogućila pojavu/vladavinu svog Odlivka/Senke, kugla je zaprečena u mogućnostima daljeg tkalački prodisavajućeg širenja /susretanja drugih kugli/. Ali se zato preokrenula u **unutrašnje prostranstvo**, da bi – akcentovanjem svoje unutrašnje-potporne razlike, prve polarizovane krajnosti – učvrstila merilo/svetilo same ove *sobom prvo-hitnute* protivnosti – **kao nadkrajnosne**; dakle, projektovala je svoju kresavu nesvodivo-unutrašnju razliku na spoljašnje joj crnilo, u kome se jedan njen kraj utopio a **drugi nije**. Ovaj drugi je postao polarna zvezda: ona što svetli onkraj ponora.

Tren svetlo-prelomnog “ili-ili”: razrešenje Sopstva od Zlog Dvojnika, kroz dugo odlagan susret sa njime.
